

2ο κείμενο αναγγελίας του ταξιδιού των Ζαπατίστας στην Ευρώπη

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ. Οι Ζαπατίστας θα διατρέξουν τις πέντε ηπείρους

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΝΟΜΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΙΘΑΓΕΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ-ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΤΟΥ ΖΑΠΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ.

Έκτο μέρος: Ένα βουνό μεσοπέλαγα:
https://spithazapatista.home.blog/2020/10/14/zapa_europe/

<https://www.babylonia.gr/2020/11/24/1o-anakoinothen-ton-zapatistas-ena-vouno-mesopelaga/>

Πέμπτο Μέρος: Η ματιά και η απόσταση ως την πόρτα

Οκτώβριος 2020

Ας υποθέσουμε, για παράδειγμα, ότι μπορούμε να επιλέξουμε ματιά. Ας υποθέσουμε ότι, έστω για μια στιγμή, μπορείτε να απελευθερωθείτε από την τυραννία των κοινωνικών δικτύων που επιβάλλουν, όχι μόνο αυτό που βλέπουμε και που λέμε, αλλά και πώς το βλέπουμε και πώς το λέμε. Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι σηκώνετε το βλέμμα. Πιο ψηλά: από το άμεσο στο τοπικό, μετά στο περιφερειακό, στο εθνικό, στο παγκόσμιο. Το βλέπετε; Πράγματι, ένα χάος, μια σύγχυση, μια αταξία. Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι είστε άνθρωπος. Ότι δεν είστε μια ψηφιακή εφαρμογή που βλέπει γρήγορα, ταξινομεί, ιεραρχεί, κρίνει και τιμωρεί. Ότι εσείς, λοιπόν, επιλέγετε τι να κοιτάξετε και πώς. Είναι πιθανό (είναι απλά μια υπόθεση) ότι το να βλέπεις και το να κρίνεις δεν είναι το ίδιο. Έτσι, λοιπόν, είναι πιθανό εσείς να μην επιλέγετε μόνο, αλλά να αποφασίζετε κιόλας. Να αλλάζετε, για παράδειγμα την ερώτηση, και, από το «αυτό είναι καλό ή κακό;», να πηγαίνετε στο «τι είναι αυτό;». Η πρώτη ερώτηση

οδηγεί βέβαια σε μια προκλητική συζήτηση (άραγε υπάρχουν ακόμα προκλητικές συζητήσεις;). Κι από εδώ, οδηγείται κανείς στο «αυτό είναι κακό –ή καλό– επειδή το λέω εγώ». Ή ίσως να υπάρχει μια συζήτηση για το τι είναι καλό και τι είναι κακό, και από εδώ να οδηγείται κανείς στα επιχειρήματα και τις υποσημειώσεις. Αυτό είναι καλύτερο, βέβαια, από το να κάνει κανείς «λάικ» ή να πατάει το χεράκι τού «μπράβο»· αυτό που σας πρότεινα, όμως, είναι να αλλάξετε το σημείο της εκκίνησης: να διαλέξετε την κατεύθυνση της ματιάς σας.

Για παράδειγμα, αποφασίζετε να κοιτάξετε τους μουσουλμάνους: μπορείτε να διαλέξετε, ας πούμε, ανάμεσα σε αυτούς που έκαναν τη δολοφονική επίθεση κατά του *Charlie Hebdo* ή αυτούς που διαδηλώνουν στους δρόμους της Γαλλίας για να διεκδικήσουν, για να απαιτήσουν, για να επιβάλουν τα δικαιώματά τους. Αφού φτάσατε να διαβάζετε αυτές τις γραμμές, είναι πολύ πιθανό να υποστηρίζετε τους «χωρίς χαρτιά». Προφανώς, αισθάνεστε έως και υποχρεωμένοι να διακηρύξετε ότι ο Μακρόν είναι ένας ηλίθιος. Όμως, ρίχνοντας αυτή τη βιαστική ματιά προς τα πάνω, επιστρέφετε και ξανακοιτάτε τις διαμαρτυρίες, τα στρατόπεδα και τις διαδηλώσεις των μεταναστών. Αναρωτιέστε πόσοι είναι: σας φαίνονται πολλοί, ή λίγοι, ή υπερβολικά πολλοί, ή αρκετοί. Η σκέψη σας έχει περάσει από τη θρησκευτική τους ταυτότητα στο πλήθος τους. Αναρωτιέστε λοιπόν τι να θέλουν, για τι να αγωνίζονται. Κι εδώ αποφασίζετε αν θα ψάξετε στα μέσα και στα κοινωνικά δίκτυα για να το μάθετε ...ή αν θα ακούσετε απευθείας τους ίδιους. Ας υποθέσουμε ότι μπορείτε να τους ρωτήσετε. Τους ρωτάτε ποια είναι η θρησκευτική τους πίστη; Τους ρωτάτε πόσοι είναι; Ή τους ρωτάτε γιατί εγκατέλειψαν τη γη τους και γιατί αποφάσισαν να φτάσουν σε εδάφη και ουρανούς με άλλη γλώσσα, άλλη κουλτούρα, άλλους νόμους και άλλους τρόπους; Ίσως σας απαντήσουν με μία μόνο λέξη: πόλεμος. Ή ίσως σας πουν με λεπτομέρειες αυτό που σημαίνει η λέξη αυτή στη δική τους πραγματικότητα. Πόλεμος. Αποφασίζετε να ψάξετε. Πόλεμος πού; Ή, ακόμα καλύτερα, γιατί αυτός ο πόλεμος; Σας βομβαρδίζουν με εξηγήσεις. Θρησκευτικές πεποιθήσεις, εδαφικές διεκδικήσεις, λεηλασία των φυσικών πόρων ή απλά ωμή βλακεία. Αλλά δεν είστε

ικανοποιημένοι με τις απαντήσεις, και αναρωτιέστε ποιος κερδίζει από αυτή την καταστροφή, τον ξεριζωμό, την ανοικοδόμηση, τη μετακίνηση των πληθυσμών. Βρίσκετε τότε τα στοιχεία διαφόρων εταιρειών. Ψάχνετε τις εταιρείες αυτές και ανακαλύπτετε ότι βρίσκονται σε διάφορες χώρες και ότι κατασκευάζουν όχι μόνο όπλα, αλλά και αυτοκίνητα, πυραύλους, φούρνους μικροκυμάτων, υπηρεσίες συσκευασίας, τράπεζες, κοινωνικά δίκτυα, «μιντιακό περιεχόμενο», ρούχα, κινητά και υπολογιστές, παπούτσια, βιολογικά τρόφιμα, ναυτιλιακές εταιρείες, διαδικτυακές πωλήσεις, πρωθυπουργούς και υπουργούς, κέντρα επιστημονικής έρευνας, αλυσίδες ξενοδοχείων και εστιατορίων, fast-food, αερογραμμές, θερμοηλεκτρικές μονάδες και, βέβαια, ιδρύματα «ανθρωπιστικής» βοήθειας.

Θα μπορούσατε να πείτε, τότε, ότι η ευθύνη ανήκει στην ανθρωπότητα και σε ολόκληρο τον κόσμο. Αναρωτιέστε, όμως, μήπως δεν είναι ο κόσμος ή η ανθρωπότητα υπεύθυνοι γι' αυτή την πορεία, γι' αυτή τη διαμαρτυρία, γι' αυτά τα στρατόπεδα μεταναστών, γι' αυτή την αντίσταση. Και έτσι φτάνετε στο συμπέρασμα ότι ίσως, μάλλον, μπορεί, υπεύθυνο να είναι ένα ολόκληρο σύστημα. Ένα σύστημα που παράγει και αναπαράγει τον πόνο, γι' αυτούς που το δημιουργούν και γι' αυτούς που το υποφέρουν.

Τώρα στρέψτε τη ματιά σας στη διαδήλωση που περνά από τους δρόμους της Γαλλίας. Υποθέστε ότι είναι λίγοι, πολύ λίγοι. Ότι είναι μόνο μια μητέρα που κουβαλάει το μωρό της. Σας ενδιαφέρουν τώρα οι θρησκευτικές της πεποιθήσεις, η γλώσσα, τα ρούχα, η κουλτούρα, οι τρόποι της; Σας ενδιαφέρει ότι είναι μια γυναίκα μόνη, που κουβαλάει το μωρό της στα χέρια; Τώρα για ένα λεπτό ξεχάστε τη γυναίκα, και εστιάστε το βλέμμα στο μωρό. Έχει σημασία αν είναι αγόρι, κορίτσι ή κάτι άλλο; Έχει σημασία το χρώμα; Ίσως τώρα ανακαλύπτετε ότι το σημαντικό είναι η ζωή της.

Τώρα προχωρήστε. Αφού έχετε φτάσει ως εδώ, λίγες ακόμα γραμμές δεν θα σας κάνουν κακό. Εντάξει, όχι μεγάλο κακό.

Υποθέστε ότι αυτή η γυναίκα σας μιλά κι ότι εσείς έχετε το προνόμιο να καταλαβαίνετε αυτό που σας λέει. Πιστεύετε ότι θα απαιτούσε να της ζητήσετε συγγνώμη για το χρώμα του δέρματός σας, τη θρησκευτική σας πίστη, την εθνικότητά σας, τους προγόνους, τη γλώσσα, το φύλο, τους τρόπους σας; Θα νιώθατε υποχρεωμένοι να ζητήσετε συγγνώμη γι' αυτό που είστε; Ελπίζετε ότι θα σας συγχωρέσει κι ότι θα γυρίσετε στη ζωή σας έχοντας ξεχρεώσει; Ή ότι δεν θα σας συγχωρέσει, κι ότι θα της πείτε «καλά, τουλάχιστον το προσπάθησα, και μετανιώνω ειλικρινά γι' αυτό που είμαι»;

Ή φοβάστε ότι εκείνη δεν θα σας μιλήσει, παρά θα σας κοιτάξει σιωπηρά, κι εσείς θα νιώσετε αυτό το βλέμμα να σας ρωτά «Κι εσύ, τι;».

Αν φτάσετε σε αυτό το συλλογισμό, σε αυτό το συναίσθημα, σε αυτή την αγωνία, σε αυτή την απελπισία, τότε λυπάμαι, δεν έχετε γιατρεία: είστε άνθρωπος.

—*—

Έχοντας πλέον καταστήσει σαφές πως δεν είστε **ρομπότ**, μπορείτε να επαναλάβετε την άσκηση στη νήσο Λέσβο, στο Γιβραλτάρ, στα Στενά της Μάγχης, στον ποταμό Σουτσιάτε, στον ποταμό Μπράβο.

Μετακινήστε τώρα τη ματιά σας και ψάξτε να βρείτε την Παλαιστίνη, το Κουρδιστάν, τη Χώρα των Βάσκων και τη Γη των Μαπούτσε. Ναι το ξέρω, ζαλίζεστε λίγο... και δεν είναι κι όλα τα μέρη. Στα μέρη όμως αυτά, υπάρχουν εκείνοι (πολλοί ή λίγοι ή παρά πολλοί ή αρκετοί) που επίσης αγωνίζονται για να ζήσουν. Φαίνεται όμως πως θεωρούν τη ζωή αναπόσπαστα συνδεδεμένη με τη γη τους, τη γλώσσα τους, τον πολιτισμό τους, τους τρόπους τους. Αυτό που το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο μάς έμαθε να αποκαλούμε «territorio – έδαφος», και που δεν είναι απλά και μόνο ένα κομμάτι γης. Δεν μπαίνετε στον πειρασμό να θέλετε να ακούσετε τα άτομα αυτά να σας αφηγούνται την ιστορία τους, τους αγώνες τους, τα όνειρά τους; Ναι, το ξέρω, ίσως θα σας βόλευε καλύτερα να ανατρέξετε

στη Wikipedia, δεν είναι όμως πειρασμός να τα ακούσετε απευθείας και να προσπαθήσετε να τα καταλάβετε;

Επιστροφή τώρα σε ό,τι βρίσκεται ανάμεσα στους ποταμούς Μπράβο και Σουτσιάτε. Πηγαίνετε σε έναν τόπο που λέγεται «Μορέλος». Η ματιά σας ας ξαναπλησιάσει στο δήμο Τεμοάκ. Και ας εστιάσει τώρα στην κοινότητα Αμιλσίνγκο. Βλέπετε αυτό το σπίτι; Είναι το σπίτι ενός άντρα ο οποίος εν ζωή έφερε το όνομα Σαμίρ Φλόρες Σομπεράνες. Μπροστά στην πόρτα αυτή δολοφονήθηκε. Το έγκλημά του; Αντιστεκόταν σε ένα μεγα-πρότζεκτ που σημαίνει θάνατο για τη ζωή των κοινοτήτων στις οποίες αυτός ανήκε. Όχι, δεν έκανα κανένα λάθος γράφοντας: Ο Σαμίρ δολοφονήθηκε όχι γιατί υπεράσπιζε τη δική του ζωή, αλλά τη ζωή των κοινοτήτων του.

Και κάτι παραπάνω: Ο Σαμίρ δολοφονήθηκε γιατί υπεράσπιζε τη ζωή των γενιών που ακόμη δεν υπάρχουν, ούτε καν στις σκέψεις των ανθρώπων. Επειδή για εμάς, για τον Σαμίρ, για τις συντρόφισσες και τους συντρόφους του, για τους αυτόχθονες λαούς οι οποίοι έχουν συνασπισθεί στο CNI (Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο) και για όλους εμάς, όλες εμάς, όλοιες εμάς τους ζαπατίστας, **η ζωή της κοινότητας δεν είναι κάτι που διαδραματίζεται μονάχα στο παρόν. Είναι, πάνω από όλα, αυτό που μέλλεται να 'ρθει. Η ζωή της κοινότητας είναι κάτι που οικοδομείται σήμερα, αλλά με τα μάτια στραμμένα στο αύριο.** Η ζωή στην κοινότητα είναι λοιπόν κάτι που κληροδοτείται. Πιστεύετε λοιπόν τώρα εσείς πως ο λογαριασμός έχει κλείσει αν οι δολοφόνοι –φυσικοί ή ηθικοί αυτουργοί – ζητήσουν συγγνώμη; Πιστεύετε πως η οικογένειά του, το CNI, εμείς, θα ικανοποιηθούμε αρκεί να ζητήσουν συγγνώμη οι εγκληματίες; *«Συγγνώμη, εγώ τον στοχοποίησα, για να τον σκοτώσουν οι πληρωμένοι δολοφόνοι, ποτέ δεν ήξερα να κρατώ το στόμα μου κλειστό. Θα κοιτάξω να διορθωθώ ή και όχι. Αλλά σας ζήτησα ήδη συγγνώμη, διαλύστε τώρα τα μπλόκα διαμαρτυρίας και ας ολοκληρώσουμε το θερμοηλεκτρικό εργοστάσιο, γιατί αλλιώς θα χαθούνε πολλά λεφτά».* Πιστεύετε τώρα εσείς πως αυτό περιμένουν, πως αυτό περιμένουμε, πώς γι' αυτό αγωνίζονται,

πώς γι' αυτό αγωνιζόμαστε; Για να μας ζητήσουν συγγνώμη; Να πουν «συγχωρήστε μας, ναι, δολοφονήσαμε τον Σαμίρ και, επί τη ευκαιρία, θα δολοφονήσουμε και τις κοινότητές σας. Συγχωράτε μας λοιπόν. Και αν δε μας συγχωρέσετε, ποσώς μας ενδιαφέρει, το έργο πρέπει να ολοκληρωθεί».

Και φαίνεται πως αυτοί που θα ζητούσαν συγγνώμη για το θερμοηλεκτρικό εργοστάσιο, είναι οι ίδιοι του Τρένου που κακώς αποκαλείται «Μάγια», οι ίδιοι του «διαδρόμου του Ισθμού», οι ίδιοι που φτιάχνουν φράγματα και ανοιχτά ορυχεία και θερμοηλεκτρικά εργοστάσια, οι ίδιοι που κλείνουν τα σύνορα για να σταματήσουν τα μεταναστευτικά κύματα που προκαλούν οι πόλεμοι που αυτοί τροφοδοτούν, οι ίδιοι που καταδιώκουν τους Μαπούτσε, οι ίδιοι που σφαγιάζουν τους Κούρδους, οι ίδιοι που καταστρέφουν την Παλαιστίνη, οι ίδιοι που πυροβολούν Αφροαμερικανούς, οι ίδιοι που εκμεταλλεύονται (έμμεσα ή άμεσα) τους εργαζόμενους σε κάθε γωνιά του πλανήτη, οι ίδιοι που καλλιεργούν και εγκωμιάζουν την έμφυλη βία, οι ίδιοι που εκπορνεύουν τα παιδιά, οι ίδιοι που σας παρακολουθούν για να μάθουν τι σας αρέσει και να σας το πουλήσουν -κι άμα δεν υπάρχει κάτι που να σας αρέσει δεν έγινε δα και τίποτε, αυτοί ό,τι γουστάρουν κάνουν-, οι ίδιοι που καταστρέφουν τη φύση. Οι ίδιοι που θέλουν να σας κάνουν να πιστέψετε, εσάς, τους υπόλοιπους, όλοιες εμάς, πως την ευθύνη για αυτό το παγκόσμιο εν εξελίξει έγκλημα, την φέρουν κάποια έθνη, κάποιες θρησκευτικές πεποιθήσεις, η αντίσταση στην πρόοδο, κάποιοι οπισθοδρομικοί, κάποιες γλώσσες, κάποιες ιστορίες, κάποιοι τρόποι. Και όλα αυτά, στο τέλος τέλος, συνοψίζονται στην «ατομική ευθύνη», στην ευθύνη του καθενός... ή της καθεμιάς (για να μην ξεχνάμε και την ισότητα των φύλων).

Αν ήταν δυνατόν να πάει κανείς σε όλες αυτές τις γωνιές ετούτου του πλανήτη που ψυχορραγεί, εσείς τι θα κάνατε; Ωραία, δεν το ξέρουμε. Όμως εμείς οι ζαπατίστας, θα πηγαίναμε για να μάθουμε. Εντάξει, και για να χορέψουμε, όμως το ένα δεν αποκλείει το άλλο, νομίζω. Αν υπήρχε η ευκαιρία για κάτι τέτοιο, θα ήμασταν διατεθειμένοι να διακινδυνεύσουμε τα πάντα.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ. Όχι μόνο τις ατομικές μας ζωές, αλλά και τη συλλογική μας ζωή. Κι αν δεν υπήρχε αυτή η δυνατότητα, θα αγωνιζόμασταν για να τη δημιουργήσουμε. Για να την χτίσουμε, σαν να επρόκειτο για ένα καράβι. Ναι το ξέρω, είναι μια τρέλα. Κάτι το αδιανόητο. Ποιος θα μπορούσε να σκεφτεί πως η μοίρα εκείνων που αντιστέκονται σε ένα θερμοηλεκτρικό εργοστάσιο, σε μια τοσοδούλικη γωνιά του Μεξικού, θα μπορούσε να ενδιαφέρει τον Παλαιστίνιο, τον Μαπούτσε, τον Βάσκο, το μετανάστη, τον Αφροαμερικανό, την νεαρή ακτιβίστρια για το περιβάλλον από τη Σουηδία, την Κούρδισα αντάρτισσα, τη γυναίκα που αγωνίζεται στην άλλη μεριά του πλανήτη, στην Ιαπωνία, την Κίνα, τις Κορέες, την Ωκεανία, τη μάνα Αφρική;

Δε θα έπρεπε, αντίθετα, να πάμε για παράδειγμα στο Τσαμπλεκάλ, στο Γιουκατάν, στα γραφεία της οργάνωσης Equiro Indignación και να τους απαιτήσουμε: «Έι! Εσείς που είστε λευκοί και θρησκευόμενοι, ζητήστε συγγνώμη!»; Είμαι σχεδόν σίγουρος ότι θα απαντούσαν: «κανένα πρόβλημα, περιμένετε όμως τη σειρά σας, γιατί τώρα είμαστε απασχολημένοι, **συνοδεύουμε** αυτούς που αντιστέκονται στο Τρένο Μάγια, αυτούς που λεηλατούνται, διώκονται, φυλακίζονται και σκοτώνονται». Και θα πρόσθεταν:

«Και έχουμε, επιπλέον, να απαντήσουμε και στην καταγγελία εξοχώτατου ότι μας χρηματοδοτούν οι *Iluminatti* ως μέρος μιας διαπλανητικής συνωμοσίας για να σταματήσουμε τον Τέταρτο Μετασχηματισμό». Αν για κάτι είμαι βέβαιος, είναι πως θα χρησιμοποιούσαν το ρήμα «**συνοδεύω**» και όχι τα ρήματα «διοικώ», «προστάζω», «καθοδηγώ».

Ή μήπως θα 'πρεπε καλύτερα να εισβάλουμε στις Ευρώπες με την κραυγή «*Χλωμά πρόσωπα, παραδοθείτε!*», και να καταστρέψουμε τον Παρθενώνα, το Λούβρο και το Πράδο, κι αντί για γλυπτά και πίνακες, να γεμίσουμε τα πάντα με ζαπατίστικα κεντήματα, ιδιαίτερα δε με μάσκες ζαπατίστικες -οι οποίες, επί τη ευκαιρία, είναι και αποτελεσματικές και καθόλου άσκημες- κι αντί για μακαρονάδες, θαλασσινά και παέγια, να επιβάλουμε την κατανάλωση ελότε, κακατέ και γιέρμπα μόρα, αντί για αναψυκτικά, κρασιά και μπύρες, υποχρεωτικά ποσόλ. Και όποιος

βγει στο δρόμο χωρίς πασαμοντάνια, πρόστιμο ή φυλακή (εντάξει, προαιρετικά, δεν πρέπει και να υπερβάλλουμε). και να φωνάξουμε: «Ε!, εσείς εκεί οι ροκάδες, η μαρίμπα είναι υποχρεωτική! Κι από δω και στο εξής, κούμπια και ξερό ψωμί, ξεχάστε εντελώς το ρεγκετόν (σας βάζει σε πειρασμό, έ;). Ε!, εσύ, Πάντσο Βαρόνα, Σαμπίνα, και όλοι εσείς οι άλλοι στις ορχήστρες, θα ξεκινάτε με το Cartas Marcadas, και λούπα συνέχεια, δεν πα να πάει δέκα, έντεκα, δώδεκα, μία δύο, τρεις... αρκεί, αύριο ξυπνάμε νωρίς! Κι εσύ, ο άλλος, ο τέως βασιλιάς, ο όπου-φύγει-φύγει, άσε ήσυχους αυτούς τους ελέφαντες και στην κουζίνα για μαγείρεμα! Κολοκυθόσουπα για όλη την αυλή (ναι το ξέρω, η σκληρότητά μου ξεπερνάει κάθε όριο). Ε;

Πείτε μου τώρα: πιστεύετε εσείς πως ο επιτάχτης των από πάνω είναι μην τους βάλουν να πουν και κάνα συγνώμη; Ή μήπως αυτό που στοιχειώνει τα όνειρα τους είναι ο φόβος και ο τρόμος τους μην εξαφανιστούν, μην πάψουν να έχουν σημασία, μην και δεν τους λαμβάνουν υπόψιν, μήπως γίνουν ένα τίποτα και ο κόσμος τους καταρρεύσει δίχως τον παραμικρό θόρυβο, χωρίς κανέναν για να τους θυμάται, να φτιάχνει προς τιμήν τους αγάλματα, τραγούδια, μουσεία, επετείους; Μήπως πανικοβάλλονται με αυτή την προοπτική;

*
— —

Ήταν από τις λίγες φορές που ο μακαρίτης SupMarcos δεν κατέφυγε σε μια κινηματογραφική σύγκριση για να εξηγήσει κάτι. Όλοι εσείς δεν ήσασταν εδώ τριγύρω για να ξέρετε κι εγώ δεν ήμουν εδώ για να σας πω, αλλά ο μακαρίτης θα εξηγούσε όλα τα στάδια της σύντομης ζωής του με αναφορά σε μια ταινία. Ή θα συνόδευε μια εξήγηση σε σχέση με την εθνική ή τη διεθνή κατάσταση με τη φράση «όπως ακριβώς στην τάδε ταινία». Βέβαια, αρκετές φορές έπρεπε να ανασυνθέσει το σενάριο για να ταιριάζει με την αφήγηση. Καθώς όμως οι περισσότεροι από εμάς

δεν είχαμε δει την ταινία ή δεν είχαμε σήμα στα κινητά μας για να συμβουλευτούμε την wikipedia, τον πιστεύαμε. Αλλά, ας μην ξεφύγουμε από το θέμα μας. Περιμένετε, νομίζω ότι το άφησε γραμμένο σε ένα από αυτά τα χαρτιά που έχουν γεμίσει το μπαούλο των αναμνήσεών του... Εδώ είναι! Λοιπόν, λέει:

«Για να κατανοήσετε τη δέσμευσή μας και το μέγεθος της τόλμης μας, φανταστείτε ότι ο θάνατος είναι μια πόρτα που διασχίζεται. Θα υπάρξουν πολλές και διαφορετικές εικασίες για το τι βρίσκεται πίσω από αυτή την πόρτα: ο ουρανός, η κόλαση, το κενό, το τίποτα. Και για αυτές τις επιλογές, δεκάδες περιγραφές. Η ζωή, λοιπόν, θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ο δρόμος προς αυτή την πόρτα. Η πόρτα, δηλαδή ο θάνατος, θα ήταν έτσι ένα σημείο άφιξης... ή μια διακοπή, μια αδιαπέραστη κάθετη απουσία που τραυματίζει τον αέρα της ζωής.

Κάποιος θα έφτανε σε εκείνη την πόρτα λοιπόν με τη βία των βασανιστηρίων και δολοφονιών, την ατυχία ενός ατυχήματος, το οδυνηρό κλείδωμα της πόρτας στην αρρώστια, μέσω της κόπωσης ή μέσω της επιθυμίας. Δηλαδή, αν και τις περισσότερες φορές φτάνει σε αυτή την πόρτα χωρίς να το θέλει ή να το εννοεί, θα ήταν επίσης πιθανό αυτό να ήταν μια επιλογή.

Στους ιθαγενείς λαούς που σήμερα είναι Ζαπατίστας, ο θάνατος ήταν μια πόρτα που φυτεύτηκε σχεδόν στην αρχή της ζωής. Τα παιδιά συχνά έφταναν σε αυτή την πόρτα πριν από την ηλικία των 5 ετών και τη διέσχιζαν μεταξύ πυρετού και διάρροιας. Αυτό που κάναμε την 1^η του Γενάρη του 1994 ήταν να προσπαθήσουμε να κρατήσουμε αυτή την πόρτα μακριά. Φυσικά, για να πετύχουμε το σκοπό μας, έπρεπε να είμαστε διατεθειμένοι να τη διασχίσουμε ακόμα κι αν δεν το θέλαμε. Από τότε όλες μας οι προσπάθειες ήταν, και είναι, να κρατήσουμε αυτή την πόρτα όσο το δυνατόν πιο μακριά, για να «επεκτείνουμε το προσδόκιμο ζωής» όπως θα έλεγαν οι ειδικοί. Αλλά ζωής με αξιοπρέπεια, θα προσθέταμε εμείς. Να την σπρώξουμε μακριά αυτή την πόρτα, να την κάνουμε στο πλάι, πολύ μπροστά και μακριά από το δρόμο. Γι' αυτό είπαμε από την αρχή της εξέγερσης ότι «για να ζήσουμε,

πεθαίνουμε». Γιατί αν δεν κληροδοτήσουμε ζωή, δηλαδή δρόμο , τότε για ποιο λόγο ζούμε;»

*
— —

Να κληροδοτείς ζωή

Γι' αυτό ακριβώς αγωνιζόταν ο Samir Flores Soberanes. Για τη ζωή. Και για τη ζωή είναι ο αγώνας του *Λαϊκού Μετώπου* για την *Υπεράσπιση του Νερού και της Γης του Morelos, της Puebla και της Tlaxcala*, η αντίσταση και η εξέγερσή τους κατά του θερμοηλεκτρικού εργοστασίου και του λεγόμενου «Ολοκληρωμένου Σχεδίου Morelos» αγώνας για τη ζωή είναι. Το επιχείρημα της κυβέρνησης ενάντια στο αίτημά τους να σταματήσει αυτό το πρόγραμμα θανάτου είναι ότι θα χαθούν πολλά χρήματα.

Αυτό που συμβαίνει στο Morelos αντικατοπτρίζει τη σύγκρουση του σήμερα σε ολόκληρο τον κόσμο: χρήμα εναντίον ζωής. Και σε αυτή τη σύγκρουση, σε αυτόν τον πόλεμο, κανένας έντιμος άνθρωπος δεν θα έπρεπε να είναι ουδέτερος: ή με το χρήμα ή με τη ζωή.

Θα μπορούσαμε λοιπόν να συμπεράνουμε ότι ο αγώνας για τη ζωή δεν είναι μια εμμονή των ιθαγενών λαών. Είναι περισσότερο... ένα κάλεσμα... συλλογικό.

Εντάξει λοιπόν. Υγεία και να μην ξεχνάμε ότι η συγχώρεση και η δικαιοσύνη δεν είναι το ίδιο.

Από τα βουνά των Άλπεων, με την αμφιβολία πού να εισβάλουμε πρώτα: Γερμανία, Αυστρία, Ελβετία, Γαλλία, Ιταλία, Σλοβενία, Μονακό, Λιχτενστάιν; Μπα, αστειεύομαι... Ή μήπως όχι;

SupGaleano, εξασκούμενος στον κομπό του χαιρετισμό με αγκώνα.

Μεξικό, Οκτώβρης του 2020.

Από το Σημειωματάριο του Γατόσκυλου: Ένα βουνό μεσοπέλαγα.

Πρώτο μέρος: η σχεδία.

*«Και στις θάλασσες των όλων των κόσμων που στον κόσμο είναι,
φάνηκαν βουνά που κινούνταν πάνω στο νερό και,
πάνω τους, γυναίκες, άντρες και άλλοιες με πρόσωπα απαρνημένα»*

«Χρονικά του άυριο». Δον Ντουρίτο της Λακαντόνα.1990.

Στην τρίτη αποτυχημένη προσπάθεια, ο Μάξο παρέμεινε σκεπτικός για κάποια δευτερόλεπτα και μετά αναφώνησε: «θέλει δέσιμο με σχοινί». «Στο 'πα», δεν κρατήθηκε ο Γκάμπινο. Τα απομεινάρια της σχεδίας επέπλεαν διάσπαρτα και συγκρούονταν μεταξύ τους, σύμφωνα με τις ορέξεις του ρεύματος του ποταμού που, τιμώντας το όνομά του «Κολοράδο», βαφόταν με την κοκκινωπή λάσπη που ξεκολλούσε από τις όχθες.

Κάλεσαν, τότε, μια έφιππη ομάδα πολιτοφυλακής, που έφτασε στον ρυθμό της «Cumbia Sobre el Río Suena», του μαέστρο Celso Piña. Δένοντας πολλά σχοινιά το ένα με το άλλο, έφτιαξαν δύο μακριά κομμάτια. Έστειλαν μια ομάδα στην άλλη πλευρά του ποταμού. Έχοντας δέσει γερά τα σχοινιά τους στη σχεδία, οι δύο ομάδες μπορούσαν να ελέγξουν την πορεία του πλεούμενου, χωρίς αυτό να διαλυθεί, με τους κορμούς να παρασύρονται από ένα ποτάμι που δεν είχε την παραμικρή ιδέα για την απόπειρα πλοήγησης.

Ο εν εξελίξει παραλογισμός που περιγράφω, προέκυψε μετά την απόφαση της εισβολής..., εμμμμ... συγνώμη, επίσκεψης στις πέντε ηπείρους. Ε!, ό,τι έγινε έγινε και τώρα δεν ξεγίνεται Γιατί, όταν ψήφισαν, και στο τέλος ο ΣουπΓκαλεάνο τους είπε «είστε τρελοί, δεν έχουμε καράβι», ο Μάξο αποκρίθηκε: «φτιάχνουμε ένα». Κι αμέσως άρχισαν να πέφτουν προτάσεις.

Όπως όλα τα παράλογα στα ζαπατιστικά εδάφη, η κατασκευή του «καραβιού» προσέλκυσε τη συμμορία της Ζαπατιστικής Άμυνας.

«Οι συντρόφισσες θα πεθάνουν άθλια», απεφάνθη η Ελπίδα, με τη θρυλική αισιοδοξία της (το κορίτσι βρήκε τη λέξη αυτή σε κάποιο βιβλίο, κατάλαβε ότι χρησιμοποιείται για να αναφερθούμε σε κάτι φρικτό και ανεπανόρθωτο, και τη χρησιμοποιεί κατά βούληση: «Οι μαμάδες μου με χτένισαν άθλια», «Η δασκάλα μού έβαλε άθλιους βαθμούς» και τα λοιπά), όταν στην τέταρτη προσπάθεια, η σχεδία διαλύθηκε σχεδόν αμέσως.

«Και οι σύντροφοι επίσης», αισθάνθηκε υποχρεωμένος ο Πεδρίτο να προσθέσει, αμφιβάλλοντας εάν η αλληλεγγύη του φύλου ήταν κατάλληλη γι' αυτήν την... άθλια μοίρα.

«Μπα», απάντησε η Άμυνα. «Οι σύντροφοι, όπως και να 'χει, εύκολα αναπληρώνονται, αλλά συντρόφισσες... πού θα βρεις; Συντρόφισσα, αληθινή συντρόφισσα, όχι οποιαδήποτε ».

Η συμμορία της Άμυνας είχε εγκατασταθεί σε στρατηγικά σημεία. Όχι για να παρακολουθεί τις αντιξοότητες των επιτροπών κατά την κατασκευή του πλοίου. Αλλά για να κρατούν, η Άμυνα και η Ελπίδα, και τα δυο χέρια της Συμφοράς, η οποία είχε ήδη προσπαθήσει δύο φορές να πηδήξει στο ποτάμι για να διασώσει τη σχεδία. Και τις δύο φορές, τη σταμάτησε με τάκλιν ο Πεδρίτο, ο Παμπλίτο και ο αγαπητός Αγαπητός. Το μονόφθαλμο άλογο και ο Γατόσκυλος ήταν από την αρχή αποσβολωμένοι. Ανησυχούσαν χωρίς λόγο. Όταν ο ΣουπΓκαλεάνο είδε την ορδή να φτάνει, πρόσταξε τρεις ομάδες πολιτοφυλακών να στηθούν στην όχθη του ποταμού. Με τη συνήθη διπλωματία του και χωρίς να πάψει να χαμογελάει, ο Σουπ τους είπε: «Αν αυτό το κορίτσι φτάσει στο νερό, είστε όλοι νεκροί».

Μετά την επιτυχή έκτη προσπάθεια, οι επιτροπές προσπάθησαν να φορτώσουν τη σχεδία με αυτό που ονόμασαν «τα απαραίτητα» για το ταξίδι (ένα είδος κιτ ζαπατιστικής επιβίωσης): ένα σακί τοστάδας, ζάχαρη από ζαχαροκάλαμο, ένα τσουβάλι καφέ, μερικές μπάλες ποσόλ, ένα μάτσο καυσόξυλα, ένα κομμάτι νάιλον για περίπτωση βροχής. Έμειναν σκεφτικοί και συνειδητοποίησαν ότι κάτι έλειπε. Προφανώς, δεν άργησαν πολύ να φέρουν μια μαρίμπα.

Ο Μάξο πλησίασε τον Μονάρχη και τον ΣουπΓκαλεάνο που εξέταζαν κάποια σχέδια, για τα οποία θα σας πω άλλη φορά, και είπε: «Άκου, Σουπ, πρέπει να στείλεις ένα γράμμα σε εκείνους στην άλλη πλευρά: να βρουν σχοινί και να το δέσουν έτσι ώστε να είναι πολύ μακρύ, να ρίξουν τη μια άκρη εδώ, και έτσι από τις δυο όχθες θα βάλουμε σε κίνηση το 'σκάφος'. Αλλά θέλει να οργανωθούν, γιατί αν ρίξει ο καθένας το σχοινί του, τότε απλά δεν θα φτάσει. Θέλει να τα δέσουν, λοιπόν, και να είναι οργανωμένοι».

Ο Μάξο δεν περίμενε τον ΣουπΓκαλεάνο να βγει από τη σύγχυσή του για να προσπαθήσει να του εξηγήσει ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα σε μια σχεδία από κορμούς δεμένους με καλάμια και σε ένα καράβι που μπορεί να διασχίσει τον Ατλαντικό.

Ο Μάξο έφυγε για να πάει να επιβλέψει το δοκιμαστικό απόπλου της σχεδίας φορτωμένης με όλον τον εξοπλισμό. Συζητούσαν για το ποιος θα ανέβαινε για μια δοκιμή με ανθρώπους, αλλά το ποτάμι αγρίευε με ένα δυσοίωνο μурμουρητό, οπότε επέλεξαν να φτιάξουν μια κούκλα από κουρέλια και να τη δέσουν στη μέση του σκάφους. Ο Μάξο έκανε τον μηχανικό πλοίων γιατί, πριν από χρόνια, όταν μια ζαπατιστική αντιπροσωπεία πήγε να υποστηρίξει το στρατόπεδο Κουκαπά, μπήκε στη θάλασσα του Κορτές. Ο Μάξο δεν εξήγησε ότι σχεδόν πνίγηκε επειδή η πασαμοντάνιας κόλλησε στη μύτη και το στόμα του και δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Σαν ένας παλιός θαλασόλυκος εξήγησε: «είναι σαν ένα ποτάμι, αλλά χωρίς ρεύμα, και πιο φαρδύ, σχεδόν το διπλό, όπως η λιμνοθάλασσα Μιραμάρ».

Ο ΣουπΓκαλεάνο προσπαθούσε να αποκρυπτογραφήσει πώς είναι το «σχοινί» στα γερμανικά, ιταλικά, γαλλικά, αγγλικά, ελληνικά, βασκικά, τουρκικά, σουηδικά, καταλανικά, φινλανδικά κλπ. όταν η ταγματάρχης Ίρμα πλησίασε και του είπε «γράψε ότι δεν είναι μόνες». «Ούτε μόνες», πρόσθεσε ο αντισυνταγματάρχης Ρονάλντο. «Ούτε μόνειες» τόλμησε η Μαριχοσέ, που ήρθε για να ζητήσει από τους μουσικούς να κάνουν μια εκδοχή της Λίμνης των Κύκνων σε κούμπια. «Έτσι, χαρούμενο να είναι, να χορεύεται, για να μην είναι λυπημένη η καρδιά τους». Οι μουσικοί ρώτησαν τι είναι οι

«κύκνοι». «Είναι σαν πάπιες αλλά πιο όμορφοι, σαν να τέντωσαν πολύ το λαιμό τους και να έμειναν έτσι. Δηλαδή είναι σαν καμηλοπαρδάλεις αλλά περπατούν σαν πάπιες». «Τρώγονται;» ρώτησαν οι μουσικοί, που ήξεραν ότι ήρθε η ώρα για το ποσόλ και είχαν έρθει μόνο για να φέρουν τη μαρίμπα. «Μα τι λέτε; Οι κύκνοι χορεύουν». Οι μουσικοί είπαν μεταξύ τους ότι μια έκδοση του «κοτοπουλάκι με πατατούλες» θα μπορούσε να λειτουργήσει. «Θα το μελετήσουμε», είπαν και πήγαν να φάνε το ποσόλ τους.

Εν τω μεταξύ, η Ζαπατιστική Άμυνα και η Ελπίδα έπεισαν την Συμφορά ότι ο ΣουπΓκαλεάνο ήταν απασχολημένος, η καλύβα του ήταν άδεια και ήταν πολύ πιθανό να είχε κρύψει ένα πακέτο μάφιν στο κουτί του καπνού. Η Συμφορά δίσταζε, οπότε αναγκάστηκαν να της πουν ότι εκεί θα μπορούσαν να παίξουν ποπ κορν. Την έκαναν όλες μαζί. Ο Σουπ τις είδε να απομακρύνονται, αλλά δεν ανησύχησε, ήταν αδύνατο να βρουν την κρυψώνα των μάφιν, που ήταν κρυμμένα κάτω από σακούλες μουχλιασμένου καπνού. Απευθυνόμενος στον Μονάρχη και δείχνοντας κάτι διαγράμματα, τον ρώτησε: «Είσαι σίγουρος ότι δεν βυθίζεται; Επειδή από ό,τι φαίνεται, θα είναι βαριά». Ο Μονάρχης έμεινε σκεπτικός και απάντησε: «Μπορεί, ποιος ξέρει». Και ύστερα, είπε, σοβαρός: «Λοιπόν, να πάρουν φούσκες, έτσι θα επιπλέουν» (σημείωση: φούσκες = μπαλόνια).

Ο Σούπ αναστέναξε και είπε: «Αυτό που χρειαζόμαστε περισσότερο από ένα πλοίο, είναι λιγάκι λογική». «Και περισσότερο σχοινί», πρόσθεσε ο Σουπ Μού, που έφτασε ακριβώς τη στιγμή που η σχεδία, φορτωμένη όσο δεν πήγαινε άλλο, βυθιζόταν. Την ώρα που στην ακτή η ομάδα των επιτροπών περιεργαζόταν το ναυάγιο και τη μαρίμπα που επέπλεε ανάποδα, κάποιος είπε: «Ευτυχώς που δεν φορτώσαμε και τον ηχητικό εξοπλισμό, αυτός είναι πιο ακριβός». Όλοι χειροκρότησαν όταν η κούκλα από κουρέλια βγήκε στην επιφάνεια. Κάποιος, διορατικός, της είχε βάλει δύο φουσκωμένα μπαλόνια κάτω από τις μασχάλες.

Έτσι συνέβη, ορκίζομαι. Ήμουν μάρτυρας.

Μιαου-γαβ.

¹ Στα σύνορα της Γουατεμάλας και της πολιτείας Τσιάπας (Μεξικό).

² Στα σύνορα ΗΠΑ και Μεξικού.

³ Η Equipo Indignación (ομάδα αγανάκτηση) είναι μια μη κυβερνητική οργάνωση, ανεξάρτητη και αυτόνομη από κάθε μορφής εξουσία: κυβέρνηση, πολιτικά κόμματα κλπ. Αντικείμενο της είναι η υπεράσπιση και προώθηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μέσα από συνολική, πολυπολιτισμική και έμφυλη οπτική. <http://indignacion.org.mx/>

⁴ Ο λεγόμενος «τέταρτος μετασχηματισμός» της κεντροαριστερής κυβέρνησης του López Obrador παρουσιάζεται ως η συνέχεια των τριών προηγούμενων: της ανεξαρτησίας, της μεταρρύθμισης και της επανάστασης του 1910.

⁵ Elote, cacaté, yerba mora, χαρακτηριστικά προϊόντα της Τσιάπας. Pozol: Ποτό από ζύμη καλαμποκιού με λίγο κακάο, χρονολογούμενο από την προκολομβιανή εποχή στο Ν. Μεξικό.

⁶ Pasamontañas: η αντάρτικη κουκούλα-μάσκα

⁷ Τραγουδοποιοί της Ισπανίας που ξεκίνησαν τη σταδιοδρομία τους στα τελευταία χρόνια του Φρανκισμού, με τραγούδια διαμαρτυρίας

⁸ Παλιό γλυκερό μεξικανικό τραγούδι του Chucho Monge – <https://www.youtube.com/watch?v=oQzNWte64bc>

⁹ Αναφορά στον τέως βασιλιά της Ισπανίας Χουάν Κάρλος, ο οποίος, μετά από σωρεία σκανδάλων, παραιτήθηκε υπέρ του γιου του και τώρα έχει εγκαταλείψει την Ισπανία, καθ' υπόδειξη του γιού του, για ν' αποφύγει το νόμο. Μεταξύ άλλων, ο βασιλιάς αυτός ήταν και μανιώδης κυνηγός μεγάλων θηραμάτων. Πριν χρόνια, κάποιος ηγέτης αφρικανικής χώρας, για δώρο, τον άφησε να σκοτώσει πολλούς άγριους αφρικανικούς ελέφαντες,

προστατευόμενο είδος.

¹⁰ Παραδοσιακό φτηνό μεξικανικό πιάτο

¹¹ Στο πρωτότυπο *lazo*, που, μεταξύ άλλων, σημαίνει και δεσμός, σχέση

¹² Κόκκινος, αλλά και ντροπιασμένος, αμήχανος

¹³ «Κούμπια ακούγεται δίπλα στο ποτάμι». Πλατινένιο σινγκλ, σε ρυθμούς κούμπια, του πρωτοπόρου μεξικανού συνθέτη, τραγουδιστή και ακορντεονίστα Σέλο Πίνια

¹⁴ Ξεροψημένες πίτες από καλαμπόκι

¹⁵ Αλλιώς ο Κόλπος της Καλιφόρνια

¹⁶ Τραγούδι κούμπια του χιλιάνικου συγκροτήματος Los Vaskez

¹⁷ Κάνοντας τους κόκκους καλαμποκιού να εκρήγνυνται σαν πυροτεχνήματα

1ο Ανακοινωθέν των Ζαπατίστας: Ένα βουνό μεσοπέλαγα

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ: οι Ζαπατίστας θα διατρέξουν τις πέντε ηπείρους

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΝΟΜΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΙΘΑΓΕΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ-ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΤΟΥ ΖΑΠΑΤΙΣΤΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ. ΜΕΞΙΚΟ.

Έκτο μέρος: ΕΝΑ ΒΟΥΝΟ ΜΕΣΟΠΕΛΑΓΑ

5 Οκτωβρίου 2020.

Προς το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο-Ιθαγενικό Συμβούλιο Διακυβέρνησης

Προς την Εγχώρια και Διεθνή Έκτη

Προς τα Δίκτυα Αντίστασης και Εξέγερσης

Προς τους έντιμους ανθρώπους που αντιστέκονται σε κάθε γωνιά του πλανήτη

Αδελφές, αδελφοί, **αδελφοίεσ**

Συντρόφισσες, σύντροφοι και **συντροφοίεσ**

Εμείς οι ζαπατίστας, αυτόχθονες λαοί μάγια, σας χαιρετούμε και μοιραζόμαστε μαζί σας αυτό που υπάρχει στη συλλογική μας σκέψη, σύμφωνα με αυτό που βλέπουμε, ακούμε και αισθανόμαστε.

Πρώτο: – Βλέπουμε και ακούμε έναν κόσμο άρρωστο στην κοινωνική του ζωή, κατακερματισμένο σε εκατομμύρια ανθρώπους, αποξενωμένους μεταξύ τους, απορροφημένους στην προσπάθεια τους για ατομική επιβίωση, ενωμένους όμως κάτω από τον ζυγό της καταπίεσης από ένα σύστημα που είναι διατεθειμένο να κάνει τα πάντα προκειμένου να ικανοποιήσει τη δίψα του για κέρδη, ακόμα κι όταν ο δρόμος του αντιστρατεύεται την ίδια την ύπαρξη του πλανήτη Γη.

Η παρέκκλιση του συστήματος και η ηλίθια υπεράσπιση της «προόδου» και της «νεωτερικότητας» συντρίβεται πάνω σε μια εγκληματική πραγματικότητα: τις γυναικοκτονίες. Η δολοφονία γυναικών δεν έχει ούτε χρώμα ούτε εθνικότητα, είναι παγκόσμια. Αν είναι παράλογο και εξωφρενικό κάποιος ή κάποια να διώκεται, να εξαφανίζεται, να δολοφονείται για το χρώμα του δέρματος, τη φυλή, την κουλτούρα ή τα πιστεύω του, είναι αδύνατο να χωρέσει ανθρώπινος νους ότι το να είσαι γυναίκα ισοδυναμεί με καταδίκη σε κοινωνικό αποκλεισμό και θάνατο.

Έχοντας μια αναμενόμενη κλιμάκωση (παρενόχληση, σωματική βία, ακρωτηριασμός και δολοφονία), με την εγγύηση μιας δομικής ατιμωρησίας («το άξιζε», «είχε τατουάζ», «τί έκανε σε εκείνο το μέρος τέτοια ώρα;», «με αυτά τα ρούχα τί περίμενε;»), οι δολοφονίες γυναικών δεν έχουν καμία λογική πέραν της εγκληματικής λογικής του συστήματος. Γυναίκες από διαφορετικές γεωγραφίες, κοινωνικά στρώματα, φυλές και ηλικίες που κυμαίνονται από την παιδική μέχρι τα γηρατειά, η μόνη σταθερά είναι το φύλο. Το σύστημα είναι ανίκανο να εξηγήσει γιατί οι γυναικοκτονίες είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με την «ανάπτυξη» και την «πρόοδο» του. Στην εξοργιστική στατιστική των θανάτων, όσο πιο «ανεπτυγμένη» είναι μια κοινωνία, τόσο μεγαλύτερος είναι ο αριθμός των θυμάτων σε αυτό τον πραγματικό έμφυλο πόλεμο.

Ο «πολιτισμός» μοιάζει να λέει σε μας τους αυτόχθονες λαούς: «η απόδειξη για την υπανάπτυξή σας βρίσκεται στα χαμηλά ποσοστά γυναικοκτονιών. Ορίστε, εδώ είναι για σας *μεγαπρογράμματα*, θερμοηλεκτρικοί σταθμοί παραγωγής ενέργειας, ορυχεία, φράγματα, εμπορικά κέντρα, καταστήματα ηλεκτρικών ειδών – ακόμα και τηλεοπτικά κανάλια. Πάρτε τα και μάθετε να καταναλώνετε, γίνετε σαν εμάς. Για να ξεπληρώσετε όμως το χρέος αυτής της βοήθειας για πρόοδο που σας προσφέρουμε, δε φτάνουν η γη, τα νερά, οι κουλτούρες, οι αξιοπρέπειές σας. Πρέπει να συμπεριλάβετε και τη ζωή των γυναικών».

Δεύτερο: – Βλέπουμε και ακούμε τη θανάσιμα πληγωμένη φύση, που στο ψυχορράγημά της προειδοποιεί την ανθρωπότητα ότι τα χειρότερα έπονται. Κάθε «φυσική» καταστροφή προαναγγέλλει την επόμενη και συνειδητά αποσιωπείται ότι είναι οι ενέργειες ενός ανθρώπινου συστήματος που τις προκαλούν.

Ο θάνατος και η καταστροφή δεν είναι πλέον κάτι μακρινό, δεν περιορίζεται από σύνορα, δεν σέβεται τελωνεία και διεθνείς συμβάσεις. Η καταστροφή σε οποιαδήποτε γωνιά του κόσμου, επηρεάζει ολόκληρο τον πλανήτη.

Τρίτο: – Βλέπουμε και ακούμε τους ισχυρούς να αναδιπλώνονται και να καταφεύγουν στα λεγόμενα Εθνικά Κράτη και στα τείχη τους. Και σε αυτό το απίθανο άλμα προς τα πίσω, αναβιώνουν φασιστικοί εθνικισμοί, γελοίοι σωβινισμοί και μια εκκωφαντική φλυαρία. Είχαμε προειδοποιήσει για τους επερχόμενους πολέμους, αυτούς που τρέφονται από κάλπικες, κενές και ψεύτικες ιστορίες που αναγορεύουν εθνότητες και φυλές σε «ανωτερότητες» που θα επιβληθούν με θάνατο και καταστροφή. Οι διαμάχες μεταξύ των διαχειριστών και των επίδοξων διαδόχων τους στις διάφορες χώρες αποκρύπτουν το γεγονός ότι ο αφέντης, ο ηγεμόνας, ο δυνάστης, είναι παντού ο ίδιος και δεν έχει άλλη εθνικότητα από το χρήμα. Στο μεταξύ, οι διεθνείς οργανισμοί αποδυναμώνονται και καταλήγουν να είναι απλώς ονόματα, όπως τα εκθέματα του μουσείου... ή ούτε καν αυτό.

Στο σκοτάδι και τη σύγχυση που προηγούνται αυτών των πολέμων, ακούμε και βλέπουμε την επίθεση, την πολιορκία και τις διώξεις ενάντια σε κάθε ίχνος δημιουργικότητας, ευφυίας και λογικής. Απέναντι στην κριτική σκέψη, οι ισχυροί απαιτούν, αξιώνουν και επιβάλλουν τους φανατισμούς τους. Ο θάνατος που σπέρνουν, καλλιεργούν και θερίζουν δεν είναι μόνο φυσικός, αλλά περιλαμβάνει την εξόντωση της ίδιας της οικουμενικότητας της ανθρωπότητας -την νοημοσύνη-, της εξέλιξης και των επιτευγμάτων της. Αναβιώνουν ή δημιουργούνται νέα αποκρυφιστικά, κοσμικά ή μη, ρεύματα, μεταμφιεσμένα σε κουλτουριάρικες μόδες ή σε *ψευδοεπιστήμες*, ενώ επιχειρείται η καθυπόταξη των τεχνών και των επιστημών σε πολιτικά συμφέροντα.

Τέταρτο: – Η πανδημία του Covid 19 έδειξε όχι μόνο την τρωτότητα του ανθρώπου, αλλά και την απληστία και τη βλακεία των διαφόρων εθνικών κυβερνήσεων και των υποτιθέμενων αντιπολιτεύσεών τους. Αγνόησαν τα πλέον στοιχειώδη μέτρα κοινής λογικής, ποντάροντας διαρκώς στη μικρή διάρκεια της πανδημίας. Καθώς η προέλαση της πανδημίας αποκτούσε όλο και μεγαλύτερες διαστάσεις, τα νούμερα άρχισαν να αντικαθιστούν τις τραγωδίες. Ο θάνατος έτσι μετατράπηκε σε αριθμούς που

χάνονται καθημερινά ανάμεσα σε σκάνδαλα και δηλώσεις. Ένας ανατριχιαστικός διαγ(κ)ωνισμός μεταξύ γελοίων εθνικισμών, όπου ο μέσος όρος των χτυπημάτων και των τερμάτων καθορίζει το ποια ομάδα, ή Έθνος, είναι καλύτερο ή χειρότερο.

Όπως περιγράφεται λεπτομερώς σε κάποιο από τα προηγούμενα κείμενα, στο ζαπατισμό επιλέξαμε την πρόληψη και την εφαρμογή υγειονομικών μέτρων τα οποία μας συνέστησαν επιστήμονες που μας καθοδήγησαν και μας πρόσφεραν, χωρίς δισταγμό, τη βοήθειά τους. Οι ζαπατιστικοί λαοί τούς ευχαριστούμε και θέλουμε να το εκφράσουμε. Ύστερα από 6 μήνες εφαρμογής αυτών των μέτρων (μάσκες ή το αντίστοιχό τους, απόσταση μεταξύ των ατόμων, διακοπή της επαφής με αστικές περιοχές, καραντίνα 15 ημερών για όσους και όσες μπορεί να είχαν έρθει σε επαφή με κρούσματα, συχνό πλύσιμο με σαπούνι και νερό), θρηνούμε το θάνατο 3 συντρόφων που είχαν άμεση επαφή με κρούσματα και παρουσίασαν 2 ή περισσότερα συμπτώματα που σχετίζονται με τον Covid 19.

Άλλοι 8 σύντροφοι και μια συντρόφισσα, που πέθαναν το διάστημα αυτό, είχαν παρουσιάσει μόνο ένα από τα συμπτώματα. Καθώς δεν διαθέτουμε τεστ, υποθέτουμε ότι το σύνολο των 12 συντρόφων και συντροφισσών πέθαναν από το λεγόμενο Κορωνοϊό (η συμβουλή των επιστημόνων ήταν να θεωρούμε κάθε αναπνευστική δυσκολία ως σύμπτωμα του Covid 19). Γι' αυτές τις 12 απουσίες υπεύθυνοι είμαστε εμείς. Δεν ευθύνεται ούτε ο 4^{ος} Μετασχηματισμός, ούτε η αντιπολίτευση, ούτε οι νεοφιλελεύθεροι, ούτε οι νεοσυντηρητικοί, ούτε οι *chairgos* ούτε οι *fifís*, ούτε οι συνομοσίες, ούτε οι δολοπλοκίες. Πιστεύουμε πως έπρεπε να είχαμε ενισχύσει στο έπακρο τα προληπτικά μέτρα.

Σήμερα, με την απουσία αυτών των 12 συντρόφων να μας βαραίνει, βελτιώνουμε τα μέτρα πρόληψης σε όλες τις κοινότητες με τη βοήθεια μη κυβερνητικών οργανώσεων και επιστημόνων που, είτε ατομικά είτε συλλογικά, μας καθοδηγούν ώστε να αντιμετωπίσουμε με μεγαλύτερο σθένος μια πιθανή επανεμφάνιση της νόσου. Δεκάδες χιλιάδες μάσκες (χαμηλού κόστους, σχεδιασμένες ειδικά

για να αποτραπεί η μόλυνση ατόμων από πιθανό φορέα του ιού, επαναχρησιμοποιήσιμες και προσαρμοσμένες στις συγκεκριμένες συνθήκες) έχουν διανεμηθεί σε όλες τις κοινότητες. Δεκάδες χιλιάδες επιπλέον κατασκευάζονται στα ραφεία των ανταρτών και των ανταρτισσών και στα χωριά. Η μαζική χρήση масκών, η καραντίνα δύο εβδομάδων για όσους ενδέχεται να έχουν μολυνθεί, η απόσταση, το συνεχές πλύσιμο των χεριών και του προσώπου με σαπούνι και νερό και η αποφυγή όσο το δυνατόν περισσότερο των μετακινήσεων προς τις πόλεις, είναι μέτρα τα οποία συστήνουμε ακόμα και στους αδελφούς και τις αδελφές μας που δεν είναι ζαπατίστας, στους αδελφούς και τις αδελφές μας που είναι κομματικοί. Για να μπορέσουμε έτσι περιορίσουμε την εξάπλωση της νόσου και να διατηρήσουμε την κοινοτική ζωή.

Οι λεπτομέρειες σχετικά με τη στρατηγική μας θα αναλυθούν εν ευθέτω χρόνω. Προς το παρόν, με τη ζωή να πάλλεται στα σώματά μας, σας λέμε ότι, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις μας (οι οποίες μπορεί να είναι και λανθασμένες), η συλλογική αντιμετώπιση της απειλής ως πρόβλημα της κοινότητας και όχι ως ατομικό πρόβλημα αλλά και το γεγονός ότι οι προσπάθειές μας επικεντρώθηκαν κυρίως στην πρόληψη, μας επιτρέπει να πούμε ως ζαπατιστικοί λαοί: είμαστε εδώ, αντιστεκόμαστε, ζούμε, αγωνιζόμαστε.

Σήμερα, σε όλο τον κόσμο, το μεγάλο κεφάλαιο επιχειρεί να ξαναβγάλει έξω στους δρόμους τους ανθρώπους για να αναλάβουν ξανά το ρόλο τους ως καταναλωτές. Γιατί μόνο τα προβλήματα της Αγοράς τους ανησυχούν: το τέλμα στην κατανάλωση εμπορευμάτων.

Πρέπει να ξαναβγούμε στους δρόμους, ναι, αλλά για να αγωνιστούμε. Γιατί, όπως έχουμε πει και παλιότερα, η ζωή, ο αγώνας για τη ζωή, δεν είναι ατομικό ζήτημα αλλά συλλογικό. Τώρα διαπιστώνουμε ότι δεν είναι καν εθνικό, είναι παγκόσμιο.

Πολλά έχουμε δει και έχουμε ακούσει για όλα αυτά. Και πολύ τα έχουμε σκεφτεί. Αλλά όχι μόνο...

Πέμπτο: – Ακούμε και βλέπουμε τις αντιστάσεις και τις

εξεγέρσεις που, ακόμα κι αν σίγησαν ή ξεχάστηκαν, παραμένουν καθοριστικά ίχνη μιας ανθρωπότητας που αρνείται να ακολουθήσει το σύστημα στο βιαστικό του βηματισμό προς την κατάρρευση, αρνείται να ακολουθήσει το μοιραίο τρένο της προόδου που προχωρά, μεγαλοπρεπές και αψεγάδιαστο, προς το γκρεμό, με τον μηχανοδηγό να ξεχνά ότι δεν είναι παρά ένας ακόμα υπάλληλος και να πιστεύει, αφελώς, ότι αυτός αποφασίζει για την πορεία, ενώ το μόνο που κάνει είναι να προχωρά εγκλωβισμένος στις ράγες που οδηγούν στην άβυσσο.

Αντιστάσεις και εξεγέρσεις που, χωρίς να λησμονούν τα δάκρυα γι' αυτές και αυτούς που λείπουν, αγωνίζονται με πείσμα για ό,τι πιο ανατρεπτικό -ποιος να το λεγε- υπάρχει σε αυτούς τους κόσμους, τους χωρισμένους σε νεοφιλελεύθερους και νεοσυντηρητικούς: για τη ζωή.

Αντιστάσεις και εξεγέρσεις που αντιλαμβάνονται, η καθεμιά σύμφωνα με τον τρόπο, το χρόνο και τη γεωγραφία της, ότι οι λύσεις δεν βρίσκονται στην πίστη στις εθνικές κυβερνήσεις, δεν γεννιούνται προστατευμένες από σύνορα ούτε φορούν διαφορετικές σημαίες και γλώσσες.

Αντιστάσεις και εξεγέρσεις που μαθαίνουν σε μας τους, τις, τους ζαπατίστας ότι οι λύσεις βρίσκονται κάτω, στα υπόγεια και στις γωνιές του κόσμου. Όχι στα κυβερνητικά ανάκτορα, ούτε στα γραφεία των μεγάλων επιχειρήσεων.

Αντιστάσεις και εξεγέρσεις που μας δείχνουν ότι, αν οι από πάνω γκρεμίζουν τις γέφυρες και κλείνουν τα σύνορα, μένει να διασχίσουμε τους ποταμούς και τις θάλασσες για να συναντηθούμε. Ότι η θεραπεία, αν υπάρχει, είναι παγκόσμια, και έχει το χρώμα της γης, της εργασίας που ζει και πεθαίνει στους δρόμους και στις γειτονιές, στις θάλασσες και στους ουρανούς, στα βουνά και στα έγκατά της. Και, όπως το καλαμπόκι των ιθαγενών, έχει πολλά χρώματα, αποχρώσεις και ήχους.

Βλέπουμε και ακούμε όλα αυτά, κι άλλα τόσα. Βλέπουμε και

ακούμε τους εαυτούς μας ως αυτό που είμαστε: ένα νούμερο που δεν μετράει. Γιατί η ζωή δεν έχει καμία σημασία, δεν πουλά, δεν αποτελεί είδηση, δεν περιλαμβάνεται στις στατιστικές, δεν ανταγωνίζεται στις δημοσκοπήσεις, δεν αξιολογείται στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, δεν αντιπροσωπεύει κανένα πολιτικό κεφάλαιο, κομματική σημαία ή μοντέρνο σκάνδαλο. Ποιος νοιάζεται αν μια μικρή, πολύ μικρή ομάδα αυτοχθόνων, ιθαγενών ζει, δηλαδή αγωνίζεται;

Γιατί τελικά ζούμε. Παρά τους παραστρατιωτικούς, τις πανδημίες, τα μεγαπρογράμματα, τα ψέματα, τις συκοφαντίες και τη λήθη, ζούμε. Δηλαδή, αγωνιζόμαστε.

Κι αυτό σκοπεύουμε να κάνουμε: να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε, δηλαδή να συνεχίσουμε να ζούμε. Σκεφτόμαστε ότι, όλα αυτά τα χρόνια, έχουμε δεχθεί την αδελφική αγκαλιά ανθρώπων από τη χώρα μας και τον κόσμο. Σκεφτόμαστε ότι αν εδώ, παρά τις όποιες δυσκολίες, η ζωή αντιστέκεται και ανθίζει, οφείλεται σε αυτούς τους ανθρώπους που αφήφισαν αποστάσεις, γραφειοκρατικές διαδικασίες, σύνορα, και πολιτιστικές και γλωσσικές διαφορές. Ευχαριστούμε όλες εκείνες, εκείνους, εκείνους -αλλά κυρίως εκείνες- που προκάλεσαν και νίκησαν ημερολόγια και γεωγραφίες.

Στα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού υπήρχε και θα συνεχίσει να υπάρχει αυτό το αυτί στις καρδιές μας που ακούει όλους τους κόσμους της γης. Ο λόγος και πράξη τους ήταν τροφή για την αντίσταση και την εξέγερση, που δεν είναι παρά η συνέχεια των αντιστάσεων και των εξεγέρσεων των προγόνων μας.

Άνθρωποι που βαδίζουν στα μονοπάτια των επιστημών και των τεχνών, βρήκαν τον τρόπο να μας αγκαλιάσουν και να μας εμψυχώσουν, ακόμα και από απόσταση. Δημοσιογράφοι, *fifís* ή μη, που πριν αποκάλυπταν την αθλιότητα και το θάνατο και πάντα την αξιοπρέπεια και τη ζωή. Άνθρωποι όλων των επαγγελμάτων και τεχνών βρέθηκαν και συνεχίζουν να βρίσκονται στο πλευρό μας, κάτι που για αυτούς μπορεί και να είναι λίγο, για μας όμως σημαίνει πάρα πολλά.

Αυτά σκέφτεται η συλλογική καρδιά μας και θεωρούμε ότι ήρθε πλέον ο καιρός εμείς οι ζαπατίστας να ανταποκριθούμε στο αυτί, το λόγο και την παρουσία αυτών των κόσμων. Των κοντινών και των μακρινών γεωγραφικά.

Έκτο: – Αποφασίσαμε, λοιπόν, ότι:

Ήρθε η στιγμή να χορέψουν ξανά οι καρδιές, αλλά η μουσική και τα βήματα τους να μην είναι λύπης και παραίτησης.

Διάφορες ζαπατιστικές αντιπροσωπείες από άντρες, γυναίκες και άλλους, που έχουν το χρώμα της γης μας, θα διασχίσουμε τον κόσμο, θα βαδίσουμε και θα ταξιδέψουμε μέχρι τα πιο απομακρυσμένα χώματα, ως τις πιο μακρινές θάλασσες και ουραμούς, αναζητώντας όχι το διαχωρισμό, την ανωτερότητα, τη λαιμοδωρία, ούτε βέβαια τη συγχώρεση και τον οίκτο, αλλά αυτό που μας κάνει ίσους.

Όχι μόνο την ανθρωπότητα που δίνει ζωή στα διαφορετικά μας δέρματα, στους διαφορετικούς μας τρόπους, στις διάφορες γλώσσες και τα χρώματα μας. Αλλά κυρίως το κοινό όνειρο που, ως είδος, μοιραζόμαστε από τότε που, στην φαινομενικά μακρινή Αφρική, από την αγκαλιά της πρώτης γυναίκας αρχίσαμε να κάνουμε τα πρώτα μας βήματα: την αναζήτηση της ελευθερίας που ενθάρρυνε εκείνο το πρώτο βήμα... που μέχρι σήμερα βαδίζει.

Πρώτος προορισμός αυτού του πλανητικού ταξιδιού θα είναι η ευρωπαϊκή ήπειρος.

Θα πλεύσουμε προς την ευρωπαϊκή γη. Θα σαλπάρουμε από τη μεξικανική γη, τον Απρίλιο του 2021.

Αφού ταξιδέψουμε σε διάφορες γωνιές της Ευρώπης των από κάτω και αριστερά, θα φτάσουμε στη Μαδρίτη, την ισπανική πρωτεύουσα, στις 13 Αυγούστου 2021, 500 χρόνια από την υποτιθέμενη κατάκτηση αυτού που σήμερα είναι το Μεξικό. Και αμέσως μετά θα συνεχίσουμε το δρόμο μας.

Θα μιλήσουμε στον ισπανικό λαό. Όχι για να τον απειλήσουμε, να

τον μαλώσουμε, να τον προσβάλουμε ή να απαιτήσουμε. Όχι για να του ζητήσουμε να μας ζητήσει συγνώμη. Όχι για να τον υπηρετήσουμε ή να μας υπηρετήσει.

Αλλά για να του πούμε δύο απλά πράγματα:

Πρώτο: Ότι δε μας κατέκτησαν. Ότι συνεχίζουμε να είμαστε σε αντίσταση και εξέγερση.

Δεύτερο: Ότι δεν έχουν κανένα λόγο να μας ζητούν να τους συγχωρήσουμε. Ας σταματήσουν πια τα παιχνίδια με το μακρινό παρελθόν που δικαιολογούν, με δημαγωγία και υποκρισία, τα σημερινά και εν εξελίξει εγκλήματα: τις δολοφονίες κοινωνικών αγωνιστών όπως ο αδελφός Samir Flores Soberanes, τις γενοκτονίες που κρύβονται πίσω από τα *μεγαπρογράμματα* που σχεδιάστηκαν και πραγματοποιήθηκαν για να ικανοποιήσουν τον ισχυρό -τον ίδιο που μαστίζει κάθε γωνιά του πλανήτη-, την οικονομική στήριξη και ατιμωρησία των παραστρατιωτικών, την εξαγορά συνειδήσεων και αξιοπρειών για 30 αργύρια.

Εμείς οι ζαπατίστας ΔΕΝ θέλουμε να επιστρέψουμε σε αυτό το παρελθόν. Ούτε μόνοι ούτε, πολύ περισσότερο, με αυτόν που θέλει να σπείρει το ρατσιστικό του μίσος και να θρέψει τον ξεπερασμένο εθνικισμό του με το υποτιθέμενο μεγαλείο μιας αυτοκρατορίας, των αζτέκων, που αναπτύχθηκε με το αίμα των ομοίων τους. Δεν θα επιστρέψουμε στο παρελθόν με αυτούς που προσπαθούν να μας πείσουν ότι με την πτώση αυτής της αυτοκρατορίας, ηττηθήκαμε και οι αυτόχθονες λαοί αυτής της γης.

Ούτε το ισπανικό κράτος ούτε η καθολική εκκλησία χρειάζεται να μας ζητήσουν συγνώμη για τίποτε. Δε θα καλύψουμε τους απατεώνες που αναρριχώνται πατώντας πάνω στο αίμα μας και προσπαθούν να κρύψουν ότι τα χέρια τους είναι λερωμένα με αυτό.

Για ποιο λόγο να μας ζητήσει συγνώμη η Ισπανία; Γιατί γέννησε έναν Cervantes, έναν José Espronceda, έναν León Felipe, έναν Federico García Lorca, έναν Manuel Vázquez Montalbán, έναν

Miguel Hernández, έναν Pedro Salinas, έναν Antonio Machado, έναν Lope de Vega, έναν Bécquer, έναν Almudena Grandes, τους Panchito Varona, Ana Belén, Sabina, Serrat, Ibáñez, Llach, Amparanoia, Miguel Ríos, Paco de Lucía, Víctor Manuel, Aute siempre, τους Buñuel, Almodóvar, Agrado, Saura, Fernán Gómez, Fernando León, Bardem, τους Dalí, Miró, Goya, Picasso, el Greco και Velázquez; Ή για μια από τις καλύτερες κριτικές σκέψεις παγκοσμίως, που φέρει την σφραγίδα του ελευθεριακού «A»; Ή για τη δημοκρατία, για την εξορία, για τον αδελφό μάγιστρο Gonzalo Guerrero;

Για ποιο λόγο να μας ζητήσει συγγνώμη η καθολική εκκλησία; Για τον Bartolomé de las Casas, τον Don Samuel Ruiz García, τον Arturo Lona, τον Sergio Méndez Arceo, την αδελφή Chapis; Για τους ιερείς, τις αδελφές μοναχές και λαϊκές, που βάδισαν στο πλευρό των ιθαγενών χωρίς να τους καθοδηγήσουν ή να τους υποκαταστήσουν. Γι' αυτούς που ρισκάρουν την ελευθερία και τη ζωή τους για να υπερασπιστούν τα ανθρώπινα δικαιώματα;

Το 2021 συμπληρώνονται 20 χρόνια από την Πορεία του Χρώματος της Γης που πραγματοποιήσαμε μαζί με τους αδελφούς λαούς του Εθνικού Ιθαγενικού Κογκρέσου, διεκδικώντας μια θέση σε αυτή τη χώρα που σήμερα καταρρέει.

20 χρόνια μετά θα ταξιδέψουμε και θα διασχίσουμε τον πλανήτη για να του πούμε, ότι αυτός ο κόσμος που υπάρχει στη συλλογική μας καρδιά, έχει χώρο για όλες, για όλους, για όλουες. Γιατί απλούστατα αυτός ο κόσμος θα είναι εφικτός μόνο αν όλες, όλοι, όλουες, αγωνιστούμε για να τον χτίσουμε.

Οι ζαπατιστικές αντιπροσωπείες θα αποτελούνται στην πλειοψηφία τους από γυναίκες. Όχι μόνο γιατί αυτές θέλουν να ανταποδώσουν την αγκαλιά που δέχθηκαν στις προηγούμενες διεθνείς συναντήσεις, αλλά κυρίως για να ξεκαθαρίσουμε οι άντρες ζαπατίστας το εξής: είμαστε αυτό που είμαστε, και δεν είμαστε αυτό που δεν είμαστε, χάρη σε αυτές, εξαιτίας αυτών, και με αυτές.

Καλούμε το Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο-Ιθαγενικό Συμβούλιο Διακυβέρνησης να συγκροτήσει μια αντιπροσωπεία για να μας συνοδεύσει και έτσι, ο λόγος μας να γίνει πιο πλούσιος για το άλλο που αγωνίζεται εκεί μακριά. Ειδικότερα καλούμε μια αντιπροσωπεία των λαών που κρατούν ψηλά το όνομα, την εικόνα και το αίμα του αδελφού Samir Flores Soberanes ώστε ο πόνος, η οργή, ο αγώνας και η αντίστασή του να φτάσει ακόμα πιο μακριά.

Καλούμε όσους και όσες έχουν κλίση, δέσμευση και ορίζοντα τις τέχνες και τις επιστήμες να συνοδεύσουν, εξ αποστάσεως, το ταξίδι και τα βήματά μας. Και να μας βοηθήσουν έτσι να διαδώσουμε την ιδέα ότι εκεί, στις τέχνες και στις επιστήμες, βρίσκεται η δυνατότητα όχι μόνο της επιβίωσης της ανθρωπότητας, αλλά και η δυνατότητα ενός καινούργιου κόσμου.

Εν κατακλείδι: Φεύγουμε για την Ευρώπη τον Απρίλιο του 2021. Ημερομηνία και ώρα; Δεν το ξέρουμε... ακόμα.

Συντρόφισσες, σύντροφοι, συντροφίσσες

Αδελφές, αδελφοί και αδελφοίες

Αυτή είναι η δέσμευσή μας:

Απέναντι στα δυνατά τρένα, τα κανό μας.

Απέναντι στους θερμοηλεκτρικούς σταθμούς παραγωγής ενέργειας, οι φλογίτσες που εμπιστεύτηκαν οι γυναίκες ζαπατίστας στις γυναίκες που αγωνίζονται σε όλο τον κόσμο.

Απέναντι στα τείχη και τα σύνορα, η συλλογική μας πλεύση.

Απέναντι στο μεγάλο κεφάλαιο, το κοινό μας χωράφι.

Απέναντι στην καταστροφή του πλανήτη, ένα βουνό που ταξιδεύει αξιμέρωτα.

Είμαστε ζαπατίστας, φορείς του ιού της αντίστασης και της εξέγερσης. Και ως τέτοιοι, ως τέτοιες θα πάμε στις 5 ηπείρους.

Αυτά ... προς το παρόν.

Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού

Στο όνομα των γυναικών, αντρών και άλλων ζαπατίστας

Εξεγερμένος Υποδιοικητής Moisés

Μεξικό, Οκτώβριος 2020.

Υ.Γ. – Ναι, είναι το έκτο μέρος και όπως το ταξίδι, θα ακολουθήσει αντίστροφη πορεία. Δηλαδή, το επόμενο είναι το πέμπτο μέρος, μετά το τέταρτο, στη συνέχεια το τρίτο, το δεύτερο και τελειώνει με το πρώτο.

Ιωάννινα: Με αφορμή την πανδημία και το τσίρκο που έχει στηθεί από κυβέρνηση, Περιφέρεια και Δήμο σε βάρος της μικρής μας πόλης

Ανακοίνωση της Χειρονομίας με αφορμή την πανδημία και το τσίρκο που έχει στηθεί από κυβέρνηση, Περιφέρεια και Δήμο σε βάρος της μικρής μας πόλης

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΟΥΣ

Από την αρχή της πανδημίας του κορωνοϊού, η ελληνική κοινωνία βρίσκεται κάτω από τον διαρκή εμπαιγμό της κυβέρνησης, των ΜΜΕ, των μεγάλων ιδιωτικών συμφερόντων, αλλά και γενικότερα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κι αυτό γιατί έχει καταστεί πλέον σαφές ότι προτεραιότητα για τα κράτη και την αγορά είναι να λειτουργεί η οικονομία με κάθε κόστος. Κι όταν λέμε να λειτουργεί η οικονομία με κάθε κόστος,

εννοούμε φυσικά το εν γένει οικονομικό σύστημα που υποτάσσει την κοινωνία και κάθε άλλο κοινωνικό θεσμό κάτω από τις δικές του ανάγκες και απαιτήσεις, το οποίο στην εποχή μας συνοψίζεται στην διαρκή μεγέθυνση των ιδιωτικών πολυεθνικών συμφερόντων. Το ελληνικό κράτος δεν ήταν έτοιμο να αντιμετωπίσει το πρώτο κύμα της πανδημίας, λόγω χρόνιας εγκατάλειψης του συστήματος υγείας και όλων των κοινωνικών υποδομών που θα έπρεπε να λειτουργούν για να διευκολύνεται η ζωή των ανθρώπων. Από τη στιγμή που βγήκαμε από την καραντίνα, ό,τι περιγράφεται πιο πάνω ως η πραγματικότητα της αγοράς, πήρε το πάνω χέρι. Διότι, χωρίς καμία πραγματική μέριμνα για να καλυφθούν οι απίστευτες ανεπάρκειες, τα πράγματα, με το άνοιγμα στον τουρισμό, χειροτέρεψαν. Ο τουρισμός αντιμετωπίστηκε ως η μόνη ελπίδα για να σωθεί η ελληνική οικονομία, χωρίς όμως να υπάρξει ο έλεγχος στα σύνορα που αντιστοιχούσε στο μέγεθος του προβλήματος. Χωρίς πολλά πολλά την κατάσταση την βλέπουμε με τα άπειρα καθημερινά κρούσματα, την παντελή έλλειψη υποδομών, την πλήρη ανεπάρκεια ουσιαστικής ενημέρωσης των πολιτών και φυσικά, την κατάσταση στην οικονομία να παραμένει άθλια και το σύνολο σχεδόν της κοινωνίας να αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα επιβίωσης κι αν επιμένει η κομπιναδόρική κυβέρνηση ότι για όλα φταίει η νεολαία.

Όταν ξεκίνησε η πανδημία, στα Γιάννενα επικρατούσε η βεβαιότητα ότι η κατάσταση αυτή δεν θα άγγιζε την περιοχή. Σε αντίθεση με αυτή τη βεβαιότητα, ο νομός Ιωαννίνων είναι από τους πιο μολυσματικούς της Ελλάδας στην παρούσα φάση. Επί μήνες ολόκληρους ο ΕΟΔΥ, η Πολιτική Προστασία, η Περιφέρεια, οι τοπικοί Δήμοι κλπ ήταν παντελώς ανύπαρκτοι στην ενημέρωση των πολιτών, δεν μερίμνησαν να γίνουν τεστ στον πληθυσμό, το Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο δεν έλαβε τη βοήθεια που επισταμένως ζητούσε. Η διοίκηση του Καχριμάνη και όλων όσων βρίσκονται κάτω από αυτόν, αποδείχτηκε παντελώς ανίκανη σε μία τόσο δύσκολη στιγμή. Μετά από τόσο καιρό κοροϊδίας, ο μόνος λόγος για να εναντιωθεί ο Περιφερειάρχης στο «Κράτος της Αθήνας», ήταν όταν επιδιώχθηκε αυτές τις μέρες να γίνει λοκντάουν στην περιοχή μας, το μόνο μέτρο που ξέρει να εφαρμόζει η κυβέρνηση της ΝΔ, η οποία συστηματικά προχωράει στην διάλυση του κοινωνικού ιστού. Ο λόγος είναι απλός, προφανής και ξεκάθαρος για όλους, δηλαδή για να σωθεί τουριστικά το Μέτσοβο και το Ζαγόρι ενόψει του πενταήμερου της 28ης Οκτωβρίου. Η επιμονή

αυτή στην τουριστική ανάπτυξη της περιοχής, είναι φυσικά ατελής και αδιέξοδη, αφού εξυπηρετεί συγκεκριμένα τοπικά διαπροσωπικά συμφέροντα και εμφανίζεται ως πυροτέχνημα αφού η διασπορά στην περιοχή διώχνει τον κόσμο σε βάθος χρόνου, με αποτέλεσμα η πληρότητα των ξενοδοχείων για μία εβδομάδα να μην έχει να προσφέρει συνολικά απολύτως τίποτα.

Η επιμονή, όμως αυτή αποδεικνύει και την γενικότερη παραγωγική υποβάθμιση της Ηπείρου, η οποία έχει να λαμβάνει όφελος πλέον σχεδόν αποκλειστικά από τον τουρισμό και μάλιστα για λογαριασμό κατά βάση του ξενοδοχειακού κεφαλαίου. Η ερημοποίηση και η μουσειοποίηση της περιοχής μας έχει λάβει πολύ μεγάλες διαστάσεις και η συνθήκη της πανδημίας έχει ξεγυμνώσει πλήρως αυτήν την πραγματικότητα. Ο τουρισμός είναι κεφάλαιο – φούσκα, το οποίο όσο εύκολα παράγει κέρδος έτσι εύκολα σε εγκαταλείπει.

Σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες, πώς επιβιώνει η ελληνική κοινωνία; Τι παράγει για να ανταπεξέλθει στην παγκόσμια κρίση; Μπορεί η Ήπειρος να επιβιώσει μόνο με τουρισμό και μαγαζιά εστίασης; Μήπως τώρα είναι η ώρα να αναδιαμορφώσουμε το κοινωνικό τοπίο και να κοινωνικοποιήσουμε τις ανάγκες μας, απαιτώντας υποδομές που να ωφελούν την κοινωνία;

Ο Περιφερειάρχης Καχριμάνης και ο κάθε ταγός της εξουσίας ενδιαφέρονται μόνο για τη διάσωση των μικροπολιτικών τους συμφερόντων. Όσο και να προσπαθεί να μας πείσει ότι ο ιός «κόλλησε» σε καταλήψεις μαθητών και σε πορείες (αλήθεια, εμείς συμμετείχαμε σε όλες τις κινητοποιήσεις του τελευταίου καιρού και δεν ξέρουμε ούτε ένα άτομο που να έχει κολλήσει τον ιό από εκεί), η πραγματικότητα τον διαψεύδει καθημερινά. Πώς άλλωστε μπορούμε να βάλουμε στο ίδιο ζύγι την κοινωνική και πολιτική δραστηριότητα των πολιτών, με το πολυδιαφημισμένο από τον δήμαρχο Μωσή Ελισάφ lake run, το οποίο συγκέντρωσε στην περιοχή 2.000 και πλέον συμμετέχοντες; **Η αλήθεια είναι ότι η περιοχή της Ηπείρου νοσεί από την έλλειψη κοινωνικών υποδομών, μέσων μαζικής μεταφοράς, προσωπικού και υλικού στα νοσοκομεία. Έχει τεράστια ποσοστά ανεργίας και έλλειψη βασικών δραστηριοτήτων που να εξασφαλίζουν οικονομική ευρωστία στον πληθυσμό. Το πεντάήμερο, λοιπόν, θα περάσει, με «όσα κέρδη» μπορεί αυτό να επιφυλάσσει στις τοπικές επιχειρήσεις. Όσα περιγράφουμε παραπάνω, είναι η πραγματικότητα χιλιάδων ανθρώπων που μοχθούν καθημερινά στην Ήπειρο για να εισπράττουν τον εμπαιγμό τόσο της κυβέρνησης όσο και των τοπικών φορέων.**

Να συλλογικοποιήσουμε τις αντιστάσεις μας απέναντι σε αυτήν την εκτροματική συνθήκη που μας επιφυλάσσουν. Καλούμε όλη τη γιαννιώτικη κοινωνία σε επιφυλακή, διότι αν δεν μιλήσουμε όλοι και όλες εμείς που τα βιώνουμε όλα αυτά καθημερινά, δεν θα το κάνει κανείς για λογαριασμό μας.

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

(Ανοιχτή συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 8 μμ στον ΕΚΧ Αλιμούρα, Αραβαντινού 6 εντός στοάς)

Για έναν κόσμο που δεν περισεύει κανείς-Απολογισμός της αντιφασιστικής νίκης απέναντι στο τέρας του Ναζισμού

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΡΙΣΣΕΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΝΙΚΗΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ
ΝΑΖΙΣΜΟΥ

Ύστερα από πεντέμιση χρόνια εξαντλητικής διαδικασίας, η δίκη των νεοναζί της Χρυσής Αυγής έφτασε στο τέλος της. Πρόκειται για μια ιστορική απόφαση, καθώς το δικαστήριο χαρακτήρισε τη Χρυσή Αυγή ως εγκληματική οργάνωση, καταδικάζοντας τον αρχηγό της, τους βουλευτές της και ορισμένα από τα μέλη της. Μάλιστα με την απόρριψη των αιτημάτων για αναστολή, τα ηγετικά στελέχη της Χ.Α. θα περάσουν τα επόμενα χρόνια στην φυλακή, εξέλιξη αναντίρρητα εξαιρετικής σημασίας.

Η Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση δεν έπαψε ποτέ να παρακολουθεί και τονίζει τον κρίσιμο ρόλο της δίκης, προβάλλοντας το ζήτημα σε κάθε ευκαιρία, ακόμη κι όταν κάθε

ενδιαφέρον έμοιαζε να έχει χαθεί: στο 4ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ που είχαμε μαζί μας τους συντρόφους από τον ΕΚΧ Φαβέλα στον Πειραιά και την Ελευθερία Τομπατζόγλου, συντρόφισσα και δικηγόρο της Οικογένειας Φύσσα, στο 6ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ με την Ελευθερία Κουμάντου, δημοσιογράφο και μέλος του Golden Dawn Watch, σε άλλες τρεις εκδηλώσεις στον ΕΚΧ Αλιμούρα, με την τελευταία λίγο πριν την ανακοίνωση της απόφασης, όταν είχαμε την χαρά να έχουμε μαζί μας τον θανάση Καμπαγιάννη, δικηγόρο των Αιγύπτιων αλιεργατών.

Οι δολοφόνοι του Παύλου Φύσσα και του Σαχζάτ Λουκμάν είναι οι πολιτικοί και «βιολογικοί» απόγονοι των εγκληματιών του ολοκαυτώματος, του Χορτιάτη, του Διστόμου, των Καλαβρύτων, του δωσιλογισμού και είναι αυτοί που με έγγραφο ή προφορικό λόγο δεν σταμάτησαν ποτέ να περηφανεύονται για αυτές τις πράξεις των ομοϊδεατών ηρώων τους. Πρόκειται για ναζιστές και δεν το έκρυψαν ποτέ. Ο ρατσισμός, ο αντισημιτισμός, η ευγονική είναι οι κινητήριες δυνάμεις της θανατοπολιτικής τους. Η ΧΑ αποτέλεσε το πιο μαζικό φασιστικό κίνημα στην Ελλάδα και έμοιαζε πάρα πολύ με το μοντέλο που αναδύθηκε τις δεκαετίες του '20 και '30 σε όλη την Ευρώπη. Υπήρχαν διαφορετικές παράμετροι, αλλά με πολλά κοινά. Όπως οι φασίστες του Μουσολίνι και οι ναζί του NSDAP, που ξεκίνησαν σαν μικρές ομαδοποιήσεις που απέκτησαν φήμη και πρόσβαση στην κεντρική εξουσία σταδιακά, λόγω συγκεκριμένων συγκυριών και θεσμικών νομιμοποιήσεων από την τότε άρχουσα τάξη και το κεφάλαιο, έτσι και η Χ.Α. πήρε τους δρομίστους, βαλκάνιους ρατσιστο-φασίστες, τους ψηφοφόρους των μεγάλων κοινοβουλευτικών κομμάτων και τηλεθεατών των μεγάλων μίντια που ξέρναγαν διαρκώς ρατσιστικό μίσος και τους ενέταξε κάτω από μια κοινή ομπρέλα «εθνικής» ανάταξης και κάθαρσης από τον εξωτερικό και τον εσωτερικό εχθρό, που χρόνια καλλιεργούνταν από την εξουσία. Πάντα οι φασίστες και οι ακροδεξιοί ήταν στο πλευρό του κράτους στηρίζοντας τους πολιτικούς θεσμούς του, τις πολιτικές του σκοπιμότητες και τις οικονομικές δομές του αποδεικνύοντας πως είναι τα πιστά σκυλιά του Κεφαλαίου.

Η εγκληματική οργάνωση της Χρυσής Αυγής μέχρι πριν λίγα χρόνια έχαιρε άκρας συμπάθειας τόσο από το πολιτικό σύστημα της χώρας όσο και από τα ΜΜΕ καθώς υποδαυλίζονταν ο ρατσισμός εναντίον των μεταναστών και οι πολιτικοί των κομμάτων προσέγγιζαν την ακροδεξιά ρητορική για λόγους ψηφοθηρίας. Δεν ήταν λίγες οι φορές που το Κράτος μαζί με την Αστυνομία συνεργαζόταν με τους Ναζί, δίνοντας ασυλία στην Χρυσή Αυγή να δρα ανενόχλητη στους δρόμους και τις γειτονιές της Αθήνας, να σπάει πάγκους μικροπωλητών και να χτυπά πρόσφυγες. Τα κανάλια αναζητούσαν μια σοβαρή Χρυσή Αυγή που θα μπορούσε να συμμετάσχει σε μια συγκυβέρνηση, υπουργοί της Νέας Δημοκρατίας συνομιλούσαν με τους ναζί και διάφοροι επιχειρηματίες τους χρηματοδοτούσαν για να κάνουν τις δουλειές τους.

Απέναντι σε όλα αυτά το Αντιφασιστικό Κίνημα ήταν εκεί. Δίνοντας το παρόν στο δρόμο, αποτρέποντας την λειτουργία των γραφείων της χρυσής αυγής σε όλη τη χώρα, οδηγώντας στον κοινωνικό αποκλεισμό των νεοναζί και στην επαναοικειοποίηση των δημόσιων χώρων από τον κόσμο της ελευθερίας, μη δίνοντας ούτε σπιθαμή δημοσίου λόγου και χώρου στη φασιστική ρητορική και πρακτική.

Με την δικαστική απόφαση της 7ης Οκτωβρίου, καταδικάστηκε ο ναζισμός, πράγμα το οποίο ήταν απαίτηση του αντιφασιστικού κινήματος που αναδύθηκε σε πρωτοφανή έκταση. **Μετά από απώλειες, νίκες, ήττες κλείνει ένα κεφάλαιο. Έκλεισε ένας μεγάλος κύκλος του αντιφασιστικού κινήματος στην Ελλάδα, ο οποίος ξεκινούσε πολύ πριν μπει η ΧΑ στη Βουλή. Αντιλαμβανόμαστε ότι ο φασισμός δεν τελείωσε, αλλά η νέα όψη του αναμένεται να έχει διαφορετική μορφή. Ο φασισμός και ο εθνικισμός είναι φαινόμενα ευρύτερα από τη Χρυσή Αυγή βαθιά ριζωμένα στη κοινωνία.**

Παρά την χαρά που διακατέχει όλο το κίνημα και την κοινωνία, αντιλαμβανόμαστε ότι καμία δικαστική απόφαση δεν καταδικάζει οριστικά τους ναζί, τους φασίστες και τους εθνικιστές. Ωστόσο η συντηρητική στροφή που αποτέλεσε την ευρύτερη συνθήκη ανόδου

της Χ.Α. παραμένει. Το υπαρξιακό άγχος που έχει καταβάλλει τα χαμηλά και ευρύτερα λαϊκά στρώματα στην Ευρώπη, ωθώντας τα σε μία αναδίπλωση προς τις βεβαιότητες του Έθνους-Κράτους και της θρησκείας και μετουσιώθηκε στις εκλογικές επιτυχίες του Ορμπάν, του Σαλβίνι, της Λεπέν και του UKIP είναι παρόν και στην Ελλάδα. Τα άλλοτε εύρωστα μικρομεσαία στρώματα εξαθλιώνονται, αλλά αντί για τον καπιταλισμό η αιτία που βλέπουν για την επιδείνωση της θέσης τους είναι η μετανάστευση, το προσφυγικό και οι πολιτισμικές αλλαγές. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, η κατάσταση εξαίρεσης, η ξενοφοβία και ο ρατσισμός παραμένουν διάχυτα στην ελληνική κοινωνία και δεν χάνονται με την καταδίκη της Χρυσής Αυγής. Η ήττα του φασισμού πρέπει να διεξαχθεί σε όλο το φάσμα της καθημερινότητας για αυτό το κίνημα δεν πρέπει να εφησυχάζει αλλά οφείλει να βρίσκεται σε εγρήγορη διατηρώντας τα αντιφασιστικά του αντανεκλαστικά. Να συνεχίσει την δράση του, δημιουργώντας αντιστάσεις, κάνοντας δράσεις μαζί με όλη την κοινωνία, δείχνοντας την αλληλεγγύη του στους μετανάστες και στους πρόσφυγες και σε όλους τους καταπιεσμένους και παλεύοντας για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Κλείνοντας, αξίζει να αναφερθεί η περίπτωση των Ιωαννίνων και της Ηπείρου γενικότερα, όπου η δράση της Χρυσής Αυγής παρέμεινε σε σχεδόν ανύπαρκτο επίπεδο. Το αντιφασιστικό κίνημα, πολύμορφο, δυναμικό, έδωσε τεράστιες μάχες και τσάκισε τους φασίστες στο δρόμο, ήδη πριν μπουν στη βουλή. Όποτε υπήρξε ανάγκη, ακόμα και μετά την είσοδό τους, ο κόσμος του αγώνα ήταν εκεί να δώσει ηχηρές και δυναμικές απαντήσεις, παρά την άγρια καταστολή που δέχθηκε.

Οι κοινωνίες της Ηπείρου δεν μάσησαν από τους ναζί, δεν τους καλοδέχτηκαν και δεν πρόκειται ποτέ να το κάνουν, όχι όσο τα δημοκρατικά και αντιφασιστικά ένστικτα και οι θύμησες των καταστροφών που προκάλεσαν τα ναζιστικά καθάρματα στους Λιγγιάδες, στους Ασπράγγελους, στη Βωβούσα, στη Μουσιωτίτσα, στο Κομμένο και αλλού θα παραμένουν κομμάτι της ζωντανής ιστορίας του τόπου. Βεβαίως, ως προς τα τελευταία χρόνια, δεν

Ξεχνάμε την επίθεση θρασύδειλων φασιστών μελών της Χρυσής Αυγής στον καθηγητή του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, Βασίλη Νιτσιάκο, οι οποίοι οργάνωσαν και πογκρόμ κατά ασυνόδευτων προσφυγόπουλων στην Κόνιτσα.

Σε μία Κόνιτσα όπου ενορχηστρωτής ακροδεξιού, ρατσιστικού και εμφυλιοπολεμικού μίσους είναι ο Μητροπολίτης Ανδρέας, που έχει πάρει τα εύσημα από τον ίδιο τον Μιχαλολιάκο. Δεν ξεχνάμε ότι όλοι οι παραπάνω συνδέονται πολιτικά και φιλικά με τον παράφρονα Κωνσταντίνο Κατσίφα, που υποδαύλιζε εντάσεις με την γειτονική Αλβανία, στο όνομα της ελληνικής μειονότητας. Δεν ξεχνάμε τους θλιβερούς ρατσιστές – εθνικιστές που προσπάθησαν τον περασμένο Μάιο να διοργανώσουν αντιμεταναστευτική, αντιπροσφυγική συγκέντρωση στην κεντρική πλατεία της πόλης των Ιωαννίνων, προσπάθεια που απέτυχε παταγωδώς λόγω της δυναμικής κατάληψης της πλατείας από το αντιφασιστικό κίνημα, που απελευθέρωσε τον δημόσιο χώρο και αρνήθηκε να γίνουν τα Γιάννενα θέατρο αγριανθρωπισμού όπως έγινε στα Καμένα Βούρλα πρόσφατα.

Για έναν κόσμο που δεν περισσεύει κανείς, για κάθε μετανάστη και πρόσφυγα, κόντρα σε κάθε μισαλλοδοξία, αγώνας για μια κοινωνία χειραφετημένη, ελευθερίας και ισότητας. Να τελειώνουμε με τους Ναζί και τους κανίβαλους αυτού του κόσμου.

Χειρονομία-Αντιεξουσιαστική Κίνηση

(Ανοιχτή συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 7 μμ, στον ΕΚΧ Αλιμούρα, Αραβαντινού 6 εντός στοάς)

ΤΙΝΑΞΤΕ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

ΤΙΝΑΞΤΕ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

του **JÉRÉMY DÉSIK-WEBER**

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

δημοσιεύτηκε στο *lundimatin* #256 στις 28 Σεπτέμβρη 2020.

Ο Τζερεμυ Ντεζιρ-Βεμπερ με αυτό του το βιβλίο αναφέρεται με απλό λόγο στις εσωτερικές ίντριγκες των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων και προχωράει ακόμα περισσότερο δημοσιοποιώντας έναν τεράστιο αριθμό εσωτερικών εγγράφων του Τραπεζικού Ομίλου του Χονγκ Κόνγκ και της Σανγκάης. Μετέχοντας στο κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων ριζοσπαστικοποιήθηκε και οξύνθηκε η οικολογική του συνειδητοποίηση. Εδώ παρουσιάζουμε μία αναδημοσίευση μίας παρουσίασης του βιβλίου του με στόχο να ανοίξουμε ένα κύκλο στοχασμού τόσο γύρω από το αδιέξοδο της απόπειρας να ελεγχθούν οι παγκόσμιοι τραπεζικοί όμιλοι όσο και γύρω από την οικολογική καταστροφή και τη μόνη διέξοδο που ανοίγεται για την κοινωνία που δεν είναι άλλη από τη ριζική και απόλυτη σύγκρουση με τις πρακτικές και λογικές των σύγχρονων παγκόσμιων ελίτ. Η τελική Μάχη μάλλον βρίσκεται πίσω από την “επόμενη γωνία “ . ΣτΜ.

Μετά από δέκα χρόνια που πέρασε ξεκινώντας από τα διάσημα Πανεπιστήμια Οικονομικών και μετά

διαχειριζόμενος συναλλαγές υψηλού επιπέδου, ο Jérémy Désir-Weber παραιτήθηκε με πάταγο από τη διοικητική του θέση στο τμήμα εποπτείας και αξιολόγησης των κινδύνων της αγοράς, στα παγκόσμια κεντρικά γραφεία της HSBC, στην καρδιά του Σιτυ του Λονδίνου (City of LONDON). Παραθέτει τη μαρτυρία του για να περιγράψει τη «γένεση μιας εξέγερσης», τη διαδρομή, τη σταδιακή συνειδητοποίησή, ιδιαίτερα σε ότι αφορά στην οικολογία, στις μέρες μας «πού ακόμα και η απόπειρα να αρνηθούμε να επιλέξουμε αποτελεί μία επιλογή». Πλέον αρνείται να συνεισφέρει σε αυτό που οι Riesel και Semprun αποκαλούν διαχείριση καταστροφών και διαρκή υποταγή ».

Μόλις είχε γίνει 15 ετών, τον Σεπτέμβριο του 2008, όταν οι Λίμαν Μπροδερς (Lehman Brothers) χρεοκόπησαν. Οι φιλίες του προκαλούν «αυτή την παραδειγματική κριτική που λείπει τόσο» από τους συμμαθητές του στο σχολείο και στο Πανεπιστήμιο (Μαθηματικά) όπου εκπαιδεύονται οι «μελλοντικές επιστημονικές ελίτ της χώρας των οποίων η πολιτική συνείδηση μοιάζει σοβαρά ατροφική». Μάλιστα φτάνει στο σημείο να σχεδιάζει τη διείσδυση στο χρηματοδοτικό τομέα για να προκαλέσει μια αλλαγή από τα μέσα, να τον βελτιώσει και να τον εξανθρωπίσει. Μετά το γυμνάσιο Massena στη Νίκαια, εντάχθηκε στο École des Mines de Saint-Etienne, έπειτα στο Imperial College στο Λονδίνο, με μια πρώτη πρακτική άσκηση στο Τμήμα Κινδύνων της Αγοράς στην τράπεζα Crédit Mutuel, και στη συνέχεια ένα δεύτερο στην ευρωπαϊκή θυγατρική της Tudor Investment Corporation. Συνέχισε με Μεταπτυχιακό στις Πιθανότητες και την Οικονομία και προσελήφθη σε θέση ποσοτικού αναλυτή που επιβλέπει αλγοριθμικά μοντέλα συναλλαγών στα κεντρικά γραφεία της HSBC στο Λονδίνο στο Canary Wharf.

Η προσωπική του ιστορία καταγράφεται με μία σειρά αναλύσεων, τεχνικών μεν αλλά απόλυτα κατανοητών, της ελληνικής κρίσης, του σκάνδαλου του δανεισμού υψηλού ρίσκου, της υπόθεσης Kerviel, των SwissLeaks που φώτισαν τη χρηματοδότηση της τρομοκρατίας από Σαουδάραβες πελάτες της HSBC, επίσης του σκανδάλου των Πάναμα Πεϊπερς (Panama Papers) με την αποκάλυψη 11,5 εκατομμυρίων εμπιστευτικών εγγράφων... Οι εξηγήσεις που δίνει ο ίδιος είναι συχνά συντριπτικές και δικαιολογούν επαρκώς την εξέγερσή του. Τα χρήματα του Σίτυ χρηματοδότησαν την αποικιακή επέκταση του Ηνωμένου Βασιλείου, τους πολέμους του εναντίον του Ναπολέοντα και τη βιομηχανική του επανάσταση. Τα παλαιά «κομφετί» (ΣτΜ.εορταστικά διακοσμητικά) της Αυτοκρατορίας (Μπαχάμες, Γιβραλτάρ, Τζέρσεϋ και Γκέρνσεϊ, Βρετανικές Παρθένοι Νήσοι και Καϊμάν) έχουν γίνει φορολογικοί παράδεισοι, οι οποίοι ασκούν τη φοροδιαφυγή και την απάτη σε βιομηχανικά επίπεδα, χάρη σε μια μεγάλη «εφησυχασμένη τύφλωση» " Ένας νόμος για τον «διαχωρισμό και τη ρύθμιση των τραπεζικών δραστηριοτήτων» υιοθετήθηκε στη Γαλλία το 2013, ο οποίος όμως δεν είναι δεσμευτικός, επειδή μάλιστα ένα σημαντικό μέρος των εκτελεστικών του διατάξεων δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί.

Ο Τραπεζικός Όμιλος του Χονγκ Κονγκ και της Σαγκάης (HSBC) γεννήθηκε πριν από 150 χρόνια, όταν οι Άγγλοι έποικοι επέλεξαν το λιμάνι του Χονγκ Κονγκ ως βάση για να κατακτήσουν την κινεζική αγορά. Μπήκαν στο εμπόριο οπίου, ξεκινώντας έναν πόλεμο τον οποίο κέρδισαν οι Βρετανοί, αποκτώντας την κατοχή της πόλης για 99 χρόνια. Η τράπεζα δημιουργήθηκε από εμπόρους που εμπλέκονται στο εμπόριο ναρκωτικών. Θα έπρεπε να είχε κλείσει το 2012, μετά από αποκαλύψεις σχετικά με τη συμμετοχή του στη νομιμοποίηση εσόδων από παράνομα κολομβιανά καρτέλ, αλλά ξεπέρασε το

πρόβλημα με ένα πρόστιμο 2 δισεκατομμυρίων δολαρίων, που ισοδυναμεί με τα κέρδη ενός μήνα, εγκαινιάζοντας την εποχή των εταιρειών που είναι “πολύ μεγάλες για τη φυλακή” (πολύ μεγάλες για να φυλακιστούν), δηλαδή βρίσκονται πάνω και πέρα από τους νόμους. Έχοντας 3 τρισεκατομμύρια δολάρια να διαχειριστεί, θα ήταν η πέμπτη μεγαλύτερη οικονομία στον κόσμο εάν ήταν χώρα. Το 1997, όταν η Μεγάλη Βρετανία επέστρεψε τη διοίκηση του Χονγκ Κονγκ στην Κίνα, η τράπεζα μετέφερε τα κεντρικά της γραφεία στο Λονδίνο, αλλά αποφάσισε να παίξει και στα δύο ταμπλό, διατηρώντας την έδρα της στην Ασία.

Ο Jérémy Désir-Weber αναφέρει λεπτομερώς τα όρια των ελέγχων που εφαρμόζονται στις συναλλαγές υψηλής συχνότητας. Χρειάζονται είκοσι σελίδες περιγραφών για έναν ερευνητή AMF (“ο αστυνομικός του χρηματιστηρίου”) για να περιγράψει 20 χιλιοστά του δευτερολέπτου συναλλαγών και το υπολογιστικό φύλλο του Excel περιορίζεται σε ένα εκατομμύριο γραμμές, ενώ πρέπει να διαχειριστεί ένα δισεκατομμύριο και μισό παραγγελιών. Ο ελβετικός νόμος περιορίζει τα πρόστιμα για ξέπλυμα βρώμικου χρήματος σε 5 εκατομμύρια ελβετικά φράγκα. «Οι αρχές αναθέτουν στις τράπεζες την εξουσία να ελέγχουν μόνες τους τον εαυτό τους. “Κατά την ένταξή του στην HSBC, του αναθέτουν ειδικά” να προσέχει οποιαδήποτε ύποπτη συμπεριφορά ενός πιθανού καταγγέλλοντος! Επιφορτισμένος με τον έλεγχο ενός αλγορίθμου πριν φτάσει στην αγορά, αναφέρει έναν σημαντικό αριθμό σοβαρών προβλημάτων, ένα τόσο χαμηλό αποτέλεσμα πρόβλεψης που η ρίψη ενός νομίσματος στον αέρα θα ήταν ασφαλέστερη και αρνείται να δώσει μια ευνοϊκή συμφωνία. Ωστόσο, η ιεραρχία θα τον αναγκάσει να αλλάξει την έκθεσή του και να δηλώσει ότι ο αλγόριθμος πρέπει να βρίσκεται σε πραγματικές συνθήκες για να βελτιωθεί. Εν ολίγοις, οι τράπεζες

είναι πολύ μεγάλες για να ελεγχθούν.

Η διαπίστωση της ανικανότητας του εμπρός στην αδράνεια και την ατιμωρησία, έρχεται χρονικά παράλληλα όταν ξεκινά η εξέγερση των κίτρινων γιλέκων στα τέλη του 2018 που αρχικά κινητοποιήθηκαν ενάντια ενός φόρου για το διοξειδίο του άνθρακα που θα αποδειχθεί ότι έχει σχεδιαστεί για να αντισταθμίσει τη μείωση των εργοδοτικών συνεισφορών και την εκστρατεία της Greta Thunberg. Έπειτα με τις ενέργειες του κινήματος της Εξέγερσης κατά της Εξαφάνισης (ΣτΜ. Extinction Rebellion κίνημα ενάντια στην υπερθέρμανση του πλανήτη) τον Απρίλιο του 2019, το οποίο θα τροφοδοτήσει την οικολογική του συνείδηση. Συμμετέχοντας, με την συντρόφισσα του, στον αποκλεισμό της πλατείας του Κοινοβουλίου, άκουσε για πρώτη φορά για την IPCC (ΣτΜ. ειδική αναφορά που υπογράφηκε από 195 κυβερνήσεις με προτάσεις για τη μείωση της υπερθέρμανσης) και ανακάλυψε για πρώτη φορά τη σοβαρότητα της κατάστασης. Στρατεύεται και συμμετέχει σε συλλόγους που επιθυμούσαν να «εκμεταλλευτούν τη δύναμη των δεδομένων στην υπηρεσία της ανθρωπότητας», και στη συνέχεια αποφάσισε να “ξεκοκκαλίσει” όλα τα έγγραφα που διατίθενται στην HSBC σχετικά με τις δεσμεύσεις της όσον αφορά τη βιώσιμη χρηματοδότηση ή την πράσινη χρηματοδότηση, και γράφει μια έκθεση, περίπου πενήντα σελίδων, που προορίζεται για την ιεραρχία του, από την οποία καταθέτει εδώ μια μακρά περίληψη που αξίζει να την προσέξουμε. Πρώτα απ όλα υπενθυμίζει τις πολλαπλές καταστροφικές επιπτώσεις του βιομηχανικού μας πολιτισμού με βάση την ανάπτυξη και τις πολλές προειδοποιήσεις σχετικά με αυτό το θέμα από την έκθεση Meadows το 1972, το τεράστιο μερίδιο ευθύνης των ορυκτών καυσίμων στην αλλαγή του κλίματος και την αναπόφευκτη συσχέτιση τους με την

ανάπτυξη, ακόμη και όταν είναι (φερόμενη) πράσινη. Με βάση τους στόχους της συμφωνίας του Παρισιού της COP21, προειδοποιεί ότι μια ταχεία και συντονισμένη εκποίηση ορυκτών καυσίμων εκ μέρους των τραπεζών, θα συνοδευόταν από αδύναμη ακόμη και αρνητική ανάπτυξη, για την οποία η οικονομία δεν είναι καθόλου προετοιμασμένη με αποτέλεσμα μεσοπρόθεσμα τραπεζικές αποτυχίες. Η αδράνεια και η επιδίωξη της ταχείας οικονομικής ανάπτυξης μέχρι την εξάντληση των αποθεμάτων, όταν οι πρώτες επιπτώσεις μίας κρίσης πετρελαίου θα μπορούσαν να γίνουν αισθητές ήδη από το 2025, προκαλούν τον κίνδυνο κατάρρευσης του συστήματος στο σύνολό του με αποτέλεσμα να παρασύρει όλη την οικονομία αργότερα.

«Ο χρηματοπιστωτικός κλάδος ταξιδεύει τυφλά σχετικά με την κλιματική κρίση, όλα τα προϊόντα και τα μέσα του έχουν διαρθρωθεί χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η επιρροή τους σε έναν παράγοντα που εντούτοις προϋποθέτει τη δική τους βιωσιμότητα και, ευρύτερα τη βιωσιμότητα των οικονομικών και κοινωνικών οργανισμών».

Αποδεικνύει στους προϊσταμένους του γιατί οι δεσμεύσεις της HSBC όσον αφορά τη βιώσιμη χρηματοδότηση είναι εύθραυστες και πώς τα πράσινα ομόλογα τους μπορούν να χρηματοδοτήσουν ορυκτά καύσιμα, απαριθμώντας τις πολλαπλές αδυναμίες των περιορισμών, των αξιολογήσεων, όλων των δεικτών και των μεθοδολογιών σε αυτό πεδίο.

Μετά την έκθεση Charney, που είχε ζητήσει η κυβέρνηση του Προέδρου Τζιμυ Καρτερ (Jimmy Carter) το 1979, η οποία επιβεβαίωσε το σενάριο της υπερθέρμανσης του πλανήτη, η διεθνής κοινότητα κατέληξε, στα τέλη της δεκαετίας του 1980, σε

συμφωνία δεσμευτική για τα κράτη, σε αντίθεση με τη συμφωνία που έγινε στο Παρίσι, για να παγώσει τις παγκόσμιες εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου στα επίπεδα του 1990, ακολουθούμενη από μείωση κατά 20% το 2005, παρά τις προσπάθειες της βιομηχανίας ορυκτών καυσίμων. Στη συνέχεια, ο Ρόναλντ Ρέιγκαν ανακοίνωσε μια αλλαγή προσανατολισμού και λόμπι που οργανώθηκαν ενάντια στο περιβαλλοντικό κίνημα και την περιβαλλοντική ρύθμιση αμφισβήτησαν την επιστήμη και χρηματοδότησαν τα λόμπι των κλιματο-σκεπτικιστών. Ωστόσο, για σαράντα χρόνια, τίποτα δεν έρχεται σε αντίθεση με αυτά τα συμπεράσματα. Τέλος, προτείνει στους διευθυντές της HSBC την καθιέρωση εκπαίδευσης για όλους τους υπαλλήλους σε αυτά τα θέματα, τη συστηματική εξέταση του ενεργειακού κόστους σε όλα τα επίπεδα και περιγράφει τις συνολικές στρατηγικές συνεργασίας για την εφαρμογή ριζικών πολιτικών μείωσης στο επίπεδο των συστημικών τραπεζικών ομίλων.

Αντιμέτωπος με την έλλειψη αντίδρασης από την ιεραρχία του, αποφασίζει να παραιτηθεί και ελπίζοντας να ενισχύσει τον πάταγο που ακολούθησε, να δημοσιοποιήσει μια ανοιχτή επιστολή που ξεκινά με αυτές τις λέξεις: "Ο καπιταλισμός είναι νεκρός. Παρόλο που αυτά τα παρθένα εδάφη πρόκειται να συντριβούν, αυτές οι ακόμη εύθραυστες ζωές πρόκειται να πνιγούν και ίσως δεν θα δουν ποτέ την επόμενη μέρα, ο καπιταλισμός είναι πράγματι νεκρός στην ουσία του ως έννοια και ως δομικός παράγων των επιδράσεών μας. Όσο πιο γρήγορα παραδώσουμε με ταπεινότητα τα όπλα απέναντι σε αυτήν την αναπόφευκτη πραγματικότητα τόσο περισσότερες πιθανότητες θα υφίστανται ώστε να αναγεννηθεί η ζωή". Μόνο ένας ιστότοπος στο διαδίκτυο θα δεχτεί να τη δημοσιεύσει. Από απογοήτευση σε απογοήτευση προχώρησε στην συνειδητοποίηση του. Αν και η έκθεσή

του, δεδομένου ότι ήλπιζε να μεταρρυθμίσει το σύστημα, είναι σύμφωνη με την ολοένα και πιο δημοφιλή τάση της “θεωρίας της κατάρρευσης” (ΣτΜ. “collapsologie”), ανακαλύπτει στον ιστότοπο που διαχειρίζεται ο Nicolas Cazeaux, Le Partage, ένα άρθρο του και κατανοεί ότι η καταστροφή είναι ο ίδιος ο βιομηχανικός πολιτισμός και ότι η κατάρρευσή του θα αποτελούσε το τέλος της καταστροφής: “ Η θεωρία της κατάρρευσης ενισχύει την τοξική ταύτιση των περισσότερων ανθρώπων που ζούν μέσα στο βιομηχανικό πολιτισμό με αυτή τη θανάσιμη κουλτούρα αντί να ενθαρρύνει την ταύτιση τους με το φυσικό κόσμο.” Λυπάται που δεν επέμεινε αρκετά στις λεγόμενες «ανανεώσιμες» πηγές ενέργειες που μόνο τροφοδοτούν ένα άλμα προς τα εμπρός και πάνω από όλα ανοίγουν νέες αγορές για να τροφοδοτήσουν την ανάπτυξη αλλά είναι αναποτελεσματικές στην αναχαίτιση του χάους.

Καταλαβαίνει επίσης τον κεντρικό ρόλο του κράτους, με τις αναγνώσεις των έργων του James C. Scott, Marshall Sahlins και Ντειβιντ Γκρεμπερ (David Graeber), καθώς και ένα βιβλίο που υπογράφεται ως “ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΥΠΑΚΟΗ, ΠΑΡΙΣΙ, ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ ΧΩΡΙΣ ΜΕΤΑΒΑΣΗ” (Désobéissance Écologie Paris, Écologie sans transition), στο οποίο διαβάζει ότι: « Η οικολογία δεν μπορεί να είναι ένα σύνολο μέτρων που απαιτούμε από το κράτος, αφού η λειτουργία του τελευταίου είναι να εγγυηθεί μια οικονομία ανάπτυξης: δεν μπορεί να κάνει τίποτα για εμάς, αλλά μπορεί να κάνει τα πάντα εναντίον μας. “

Σε ένα άλλο άρθρο σχετικά με την “Υπόθεση του Αιώνα, μια Αγωγή για το Κλίμα εναντίον στο Κράτος”, ο Nicolas Cazeaux εξηγεί:

«Δεν χρειαζόμαστε τίποτα λιγότερο από την πλήρη διάλυση της παγκοσμιοποιημένης βιομηχανικής

κοινωνίας, του κράτους, του καπιταλισμού. .
Χρειαζόμαστε μια ριζοσπαστική απο-ανάπτυξη, μια
διάλυση της κοινωνίας των μαζών προς όφελος ενός
πλήθους αληθινά δημοκρατικών κοινωνιών – που
θεμελιώνονται, επομένως, πάνω σε δημοκρατικές
τεχνολογίες. Αυτό είναι που ούτε το κράτος ούτε το
σύστημα δικαιοσύνης θα επιτρέψει ή θα ενθαρρύνει
ποτέ και συνεπώς θα πρέπει να δώσουμε τη Μάχη. ”

Πάντα καθοδηγούμενος από τη ρεφορμιστική βούλησή
του, συναντήθηκε μαζί με άλλους πρώην μαθητές στη
διεύθυνση του Πανεπιστημίου Ecole des Mines de
Saint-Etienne και συμμετείχε για ένα χρόνο στην
ανάπτυξη μιας λειτουργικής εφαρμογής που τελικά
απορρίφθηκε. Στη συνέχεια, συμφώνησε να εμφανιστεί
ως εμπειρογνώμονας στη δίκη δώδεκα Ελβετών
ακτιβιστών που διώκονταν για κατάληψη στις
εγκαταστάσεις της Credit Suisse ως μέρος μιας μη
βίαιης και εορταστικής διαδήλωσης. Μετά την
αποδόμηση της γλωσσικής ορολογίας της τράπεζας,
επιβεβαιώνει πως η άμεση δράση και η πολιτική
ανυπακοή είναι οι μόνες λύσεις για την προειδοποίηση
της κοινής γνώμης και ότι ο μόνος τρόπος για τις
τράπεζες να επηρεάσουν θετικά την οικολογική τους
πολιτική θα ήταν η ” αυτο-αποσυναρμολόγηση ». Ο
δικαστής θα αθώσει τους ακτιβιστές, θεωρώντας ότι η
δράση τους ήταν δικαιολογημένη ενόψει της έκτακτης
ανάγκης για το κλίμα, επικαλούμενος την κατάσταση
«νόμιμης αναγκαιότητας».

Ολοκληρώνοντας, καλεί να «ανακτήσουμε τις συνθήκες
της δικής μας διαβίωσης συγκεντρώνοντας την
τεχνογνωσία για να απελευθερωθούμε από αυτό το
σύστημα», «να εντατικοποιήσουμε και να
διασυνδέσουμε τις εναλλακτικές λύσεις των πολιτών
και τα δίκτυα αμοιβαίας βοήθειας», « να
υιοθετήσουμε, να αναπτύξουμε, να εμπλουτίσουμε

συνδυαστικά μια επιθετική προσέγγιση, επιτιθέμενοι στην καρδιά του συστήματος “,” να εντοπίσουμε τις αδυναμίες των θεσμών και των υποδομών – στην ενέργεια, τη βιομηχανία, τα πετροχημικά, την οικονομία κ.λπ. – που είναι υπεύθυνοι για τη συνεχιζόμενη οικολογική και ανθρώπινη καταστροφή, κι εφόσον είναι αδύνατον να μεταρρυθμιστούν να ενθαρρύνουμε ή ακόμη και να συμμετέχουμε στην κατάργησή τους ».

Προφανώς το πνευματικό του ταξίδι είναι πιο περίπλοκο και ακόμα κι αν μας περιέγραφε όλα τα στάδια, δεν θα μπορούσαμε εύκολα να τα αναφέρουμε λεπτομερώς. Ελπίζουμε, ωστόσο, να καταφέραμε να αναπαράγουμε τις κύριες γραμμές χωρίς να τις παραμορφώσουμε πάρα πολύ. Ο Τζέρεμι Ντεζιρ-Βεμπερ (Jérémy Désir-Weber) παρέχει μια εξαιρετική σύνθεση τρεχόντων οικολογικών προκλήσεων, καθώς και μια εξαιρετική και εκθαμβωτική παρουσίαση σχετικά με τη χειραγώγηση εκ μέρους των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων του οικονομικού και βιομηχανικού μας συστήματος, επεξηγώντας ιδιαίτερα περίπλοκους χρηματοοικονομικούς μηχανισμούς. Όλα ειπώθηκαν. Αυτό το βιβλίο θα βοηθήσει τους ανθρώπους “που πάσχουν από γνωστική ασυμφωνία ανάμεσα στην εργασία και τις αξίες τους” να “αντισταθούν σε ψευδείς λύσεις”.

«Είτε με το λόγο, είτε με τη γραφή, με αυτονομία ή με αμοιβαία βοήθεια, χρησιμοποιώντας την παραίτηση ή το σαμποτάζ: Ας Τινάξουμε την Τράπεζα στον Αέρα. ”

<https://lundi.am/Faire-sauter-la-banque-Jeremy-Desir-Weber>

FAIRE SAUTER LA BANQUE

Le rôle de la finance dans le désastre écologique

Jérémy Désir-Weber

250 pages – 15 euros

Éditions Divergences – Paris – Septembre 2020

Μετάφραση Θεόφιλος Βανδώρος

Giorgio Agamben : Πως η εμμονή της αστυνόμευσης μεταλλάσσει τη δημοκρατία.

Giorgio Agamben :

Πώς η εμμονή της αστυνόμευσης μεταλλάσσει τη δημοκρατία

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη με τα επαναλαμβανόμενα κατασταλτικά μέτρα ασφαλείας καθώς και με τα «βοηθητικά» περιοριστικά μέτρα για λόγους υγείας, δεν επιβεβαιώνει μια κάποια εμμονή. Πρόκειται για την ενοποίηση του Κράτους ασφαλείας με το Αστυνομικό κράτος που με απλά λόγια αυτό σημαίνει τη συσσώρευση Ισχύος του Κράτους και αυτή η ισχύς θα του επιτρέψει να την πολλαπλασιάσει δια μέσου ενός ανεξέλεγκτου πλέον καπιταλισμού. Και όλα αυτά κατά δήλωση του ιδίου του κόμματός του και της κυβέρνησης. Χωρίς

αιδώ. Ένα κείμενο του Αγκάμπεν το οποίο βρήκαμε στην εφημερίδα Le Monde Diplomatique το μεταφράσαμε και το δημοσιεύουμε επειδή είναι επίκαιρο για τις βαθύτερες συνέπειες των πολιτικών Ασφαλείας αλλά και των «αποδομητικών προοπτικών»,

<https://www.monde-diplomatique.fr/2014/01/AGAMBEN/49997>

Η ιδιότητα του πολίτη περιορισμένη σε βιομετρικά δεδομένα

Το άρθρο 20 του νόμου περί στρατιωτικού προγραμματισμού, που εκδόθηκε στις 19 Δεκεμβρίου, επιτρέπει την ευρεία παρακολούθηση των ψηφιακών δεδομένων, μέχρι το σημείο που αναφέρεται ως «Patriot Act αλα γαλλικά» (ΣτΜ. είναι αναφορά στο νόμο έκτακτης ανάγκης των ΗΠΑ). Καθορισμένη ως απόλυτη προτεραιότητα, η επιταγή ασφαλείας αλλάζει συχνά το πρόσχημα (πολιτική ανατροπή, ένοπλη πάλη), αλλά διατηρεί τον στόχο της: να κυβερνά τους πληθυσμούς. Για να κατανοήσουμε την προέλευσή της και να προσπαθήσουμε να την αποτρέψουμε, πρέπει να επιστρέψουμε στον 18ο αιώνα ...

του Giorgio Agamben

Η ορολογία “για λόγους ασφαλείας” (“ for security reasons”, “per ragioni di sicurezza”) λειτουργεί ως επιχείρημα της εξουσίας το οποίο, περιορίζοντας όλες τις συζητήσεις, επιτρέπει την επιβολή προοπτικών και μέτρων που δεν θα δεχόμασταν σε άλλη περίπτωση. Πρέπει να αντιτάξουμε την ανάλυση μιας έννοιας που μπορεί να φαίνεται ανώδυνη αλλά έχει αντικαταστήσει οποιαδήποτε άλλη πολιτική αντίληψη: την ασφάλεια.

Θα μπορούσαμε να πιστέψουμε ότι ο στόχος των πολιτικών ασφαλείας είναι απλώς η πρόληψη κινδύνων, ταραχών ή ακόμη και καταστροφών. Μία συγκεκριμένη γενεαλογία στην πραγματικότητα εντοπίζει την προέλευση της έννοιας στο ρωμαϊκό ρητό *Salus publica suprema lex* (“Η σωτηρία του δήμου είναι ο ανώτατος νόμος”), και έτσι την εγγράφει στο παράδειγμα της κατάστασης

εξαίρεσης. Ας σκεφτούμε το *senatus consultum ultimum* (ΣτΜ. η Γερουσία) και τη δικτατορία στη Ρώμη, την αρχή του δικαίου σύμφωνα με την οποία το *Necessitas non habet legem* (“Η ανάγκη δεν έχει νόμο”), τις επιτροπές Κοινής Σωτηρίας κατά τη Γαλλική Επανάσταση, το Σύνταγμα στις 22 Frimaire (ΣτΜ. Φριμέρ μήνας ομίχλης και πάχνης), έτος VIII (1799), που αναφέρεται σε “ταραχές που θα απειλούσαν την ασφάλεια του Κράτους” · ή και πάλι στο άρθρο 48 του Συντάγματος της Βαϊμάρης (1919), τη νομική βάση του εθνικού σοσιαλιστικού καθεστώτος, το οποίο ανέφερε επίσης τη «δημόσια ασφάλεια».

Αν και ορθή, αυτή η γενεαλογία δεν μας επιτρέπει να κατανοήσουμε τα σύγχρονα μέσα ασφαλείας. Οι διαδικασίες εξαίρεσης στοχεύουν σε μια άμεση και πραγματική απειλή που πρέπει να εξαλειφθεί αναστέλλοντας για περιορισμένο χρονικό διάστημα τις εγγυήσεις του νόμου. Αντιθέτως, οι «λόγοι ασφαλείας» για τους οποίους μιλάμε σήμερα, αποτελούν μια κανονική και μόνιμη τεχνική διακυβέρνησης.

Ο Μισέλ Φουκώ συμβουλεύει να ερευνήσουμε περαιτέρω το καθεστώς εξαίρεσης αναζητώντας την προέλευση της σύγχρονης ασφαλείας στις αρχές της σύγχρονης οικονομίας, ειδικότερα στον Φρανσουά Κενέ (1694-1774) και τους φυσιοκράτες. Αν και λίγο μετά τις Συνθήκες της Βεσφαλίας, τα μεγάλα αυταρχικά Κράτη εισήγαγαν στην επιχειρηματολογία τους την ιδέα ότι ο κυρίαρχος έπρεπε να ελέγχει την ασφάλεια των υπηκόων του, χρειάστηκε να περιμένουμε τον Φρ. Κεναι ούτως ώστε η ασφάλεια – ή καλύτερα η “αστυνόμευση” – να αποβεί κεντρική έννοια του κυβερνητικού δόγματος.

Αποτροπή ή διαχείριση των προβλημάτων ?

Το άρθρο του με θέμα «Σπόροι» στην Εγκυκλοπαίδεια παραμένει, δυόμισι αιώνες αργότερα, απαραίτητο για την κατανόηση του τρέχοντος τρόπου διακυβέρνησης. Ο Βολτέρος θα έλεγε ότι μόλις εμφανίστηκε αυτό το κείμενο, οι Παριζιάνοι σταμάτησαν να συζητούν για το θέατρο και τη λογοτεχνία για να μιλήσουν για την οικονομία και τη γεωργία ...

Ένα από τα κύρια προβλήματα που αντιμετώπισαν τότε οι κυβερνήσεις ήταν η έλλειψη τροφίμων και ο λιμός. Μέχρι τον Κενέ, προσπάθησαν να τους αποτρέψουν με τη δημιουργία δημόσιων σιταποθηκών και την απαγόρευση της εξαγωγής σιτηρών. Αλλά αυτά τα προληπτικά μέτρα είχαν αρνητικές επιπτώσεις στην παραγωγή. Η ιδέα του Κενέ είναι να αντιστρέψει τη διαδικασία : αντί να αποπειραθούμε να προβλέψουμε το λιμό, θα πρέπει να τον

αφήσουμε να εξελιχθεί και με την απελευθέρωση (φιλελευθεροποίηση) του εξωτερικού και εσωτερικού εμπορίου, να τον διαχειρισθούμε όποτε παρουσιαστεί. Εδώ με τον όρο "δια-Κυβέρνηση, δια-χείριση" ανατρέχουμε στην ετυμολογική έννοια του όρου: – ένας καλός πλοηγός εκείνος που κρατά το πηδάλιο – δεν μπορεί να αποφύγει την καταιγίδα αλλά, εάν προκύψει, πρέπει να είναι ικανός να κατευθύνει το καράβι.

Με αυτήν την έννοια πρέπει να κατανοήσουμε την προτροπή που αποδίδεται στον Κενέ, αλλά που στην πραγματικότητα δεν έγραψε ποτέ: « *Laisser faire, laisser passer* » (ΣτΜ. Αφήστε το να συμβεί, αφήστε το να περάσει). Αντί να είναι μόνο το σύνθημα του οικονομικού φιλελευθερισμού, ορίζει ένα παράδειγμα Διακυβέρνησης, που τοποθετεί την ασφάλεια – ο Κενέ αναφέρεται στην ασφάλεια των "αγροτών και των εργατών" – όχι στην πρόληψη των ταραχών και των καταστροφών, αλλά στην ικανότητα να τις διαχειριστούμε προς μία χρήσιμη κατεύθυνση.

Πρέπει να υπολογίσουμε τη φιλοσοφική σημασία αυτής της αντιστροφής που αναστατώνει την παραδοσιακή ιεραρχική σχέση μεταξύ αιτίων και αποτελεσμάτων: δεδομένου ότι είναι μάταιη ή και πάντα δαπανηρή η διαχείριση των αιτίων, είναι πιο χρήσιμο και πολύ ασφαλέστερο να ρυθμίζουμε τα αποτελέσματα. Η σημασία αυτού του αξιώματος δεν είναι αμελητέα: διέπει τις κοινωνίες μας, από την οικονομία έως την οικολογία, από την εξωτερική και στρατιωτική πολιτική έως τα εσωτερικά μέτρα ασφάλειας και αστυνόμευσης. Είναι επίσης εκείνο που βοηθά να κατανοήσουμε την κατά τα άλλα μυστηριώδη σύγκλιση μεταξύ του απόλυτου οικονομικού φιλελευθερισμού και ενός καθεστώτος αστυνόμευσης άνευ προηγουμένου. Ας πάρουμε δύο παραδείγματα για να δείξουμε αυτήν την προφανή αντίφαση. Πρώτα απ' όλα, το παράδειγμα του πόσιμου νερού. Αν και είναι γνωστό ότι σύντομα θα υπάρξει έλλειψη σε ένα μεγάλο μέρος του πλανήτη, καμία χώρα δεν έχει μια σοβαρή πολιτική για να αποφευχθεί η σπατάλη του. Από την άλλη πλευρά, βλέπουμε να αναπτύσσονται και να πολλαπλασιάζονται τεχνικές και εργοστάσια για την επεξεργασία των μολυσμένων υδάτων σε όλο τον κόσμο – μια μεγάλη αγορά εν εξελίξει.

Τώρα ας αναλογιστούμε τις βιομετρικές συσκευές που είναι μια από τις πιο ανησυχητικές πτυχές των τρεχουσών τεχνολογιών αστυνόμευσης. Η βιομετρική εμφανίστηκε στη Γαλλία το δεύτερο μισό του 19ου αιώνα. Ο εγκληματολόγος Alphonse Bertillon (1853-1914) βασίστηκε στη φωτογραφία σήμανσης και τον

ανθρωπομετρικό υπολογισμό για να κατασκευάσει το “ομιλούν πορτρέτο” του, το οποίο χρησιμοποιεί ένα τυποποιημένο λεξικό για να περιγράψει τα άτομα χρησιμοποιώντας ένα φάκελο σήμανσης. Λίγο μετά, στην Αγγλία, ένας ξάδερφος του Κάρολου Δαρβίνου και μεγάλος θαυμαστής του Bertillon, ο Francis Galton (1822-1911), ανέπτυξε την τεχνική των δακτυλικών αποτυπωμάτων. Ωστόσο, αυτές οι μέθοδοι προφανώς δεν αποτρέπουν το έγκλημα, αλλά συγχέουν τους κατ’ επάγγελμα παραβατικούς. Εδώ ξαναβρίσκουμε την αντίληψη αστυνόμευσης των φυσιοκρατών: μόνον αφού διαπραχθεί το έγκλημα μπορεί το κράτος να επέμβει αποτελεσματικά.

Σχεδιασμένες για καθ’ ἑξιν παραβατικούς και αλλοδαπούς, οι ανθρωπομετρικές τεχνικές παρέμειναν από καιρό το αποκλειστικό τους προνόμιο. Το 1943, το Κογκρέσο των Ηνωμένων Πολιτειών απέρριπτε για μία ακόμα φορά το νόμο αναγνώρισης πολιτών, ο οποίος επιδίωξε να ταυτοποιήσει όλους τους πολίτες με ταυτότητες με τα δακτυλικά τους αποτυπώματα. Μόνο κατά το δεύτερο μισό του εικοστού αιώνα γενικεύθηκε μία ανάλογη διαδικασία. Αλλά το τελευταίο βήμα έχει γίνει πρόσφατα. Οι οπτικοί σαρωτές που επιτρέπουν την ταχεία αποτύπωση δακτυλικών αποτυπωμάτων και τη δομή της ίριδας έβγαλαν τις βιομετρικές συσκευές από τα αστυνομικά τμήματα για να τις καθιερώσουν στην καθημερινότητα. Σε ορισμένες χώρες μάλιστα, η είσοδος στα κυλικεία του σχολείου ελέγχεται από μία συσκευή οπτικής ανάγνωσης όπου το παιδί σχεδόν αυτόματα και χωρίς σκέψη προσφέρει το χέρι του (ΣτΜ. γίνεται ταυτοποίηση δακτυλικών αποτυπωμάτων με την ανάλογη “αφηρημένη” συμπεριφορά των μαθητών).

Έχουν υψωθεί φωνές για να επιστήσουν την προσοχή στους κινδύνους του απόλυτου και απεριόριστου ελέγχου της Εξουσίας που κατέχει τα βιομετρικά και γενετικά δεδομένα των πολιτών. Με αντίστοιχα εργαλεία, η εξόντωση των Εβραίων (ή οποιαδήποτε άλλη γενοκτονία που μπορεί να φανταστεί κανείς), θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί με βάση ασύγκριτα πιο αποτελεσματικές διαδικασίες και θα ήταν σίγουρα συνολική και εξαιρετικά γρήγορη. Η νομοθεσία για την ασφάλεια που ισχύει σήμερα στις ευρωπαϊκές χώρες είναι κατά κάποιον τρόπο πολύ πιο αυστηρή από εκείνη των φασιστικών κρατών του εικοστού αιώνα. Στην Ιταλία, το ενιαίο κείμενο των νόμων για τη δημόσια ασφάλεια (Testo unico delle leggi di pubblica sicurezza, Tulp) που υιοθετήθηκε το 1926 από το καθεστώς του Μπενίτο Μουσολίνι

εξακολουθεί να ισχύει επί της ουσίας αλλά οι αντιτρομοκρατικοί νόμοι που ψηφίστηκαν στα «μολύβδινα χρόνια» (1968 έως τις αρχές της δεκαετίας του 1980) περιόρισαν τις εγγυήσεις που παρείχε. Και δεδομένου ότι η γαλλική αντιτρομοκρατική νομοθεσία είναι ακόμη πιο αυστηρή από την αντίστοιχη της Ιταλίας, το αποτέλεσμα της σύγκρισης με τη φασιστική νομοθεσία δεν θα ήταν πολύ διαφορετικό.

Ο αυξανόμενος πολλαπλασιασμός των μηχανισμών ασφαλείας αποδεικνύει μια αλλαγή στην πολιτική αντίληψη, σε σημείο που μπορεί κανείς να αναρωτηθεί δίκαια όχι μόνο εάν οι κοινωνίες στις οποίες ζούμε μπορούν ακόμα να χαρακτηριστούν δημοκρατικές, αλλά επίσης αν μπορούν να εξακολουθούν να θεωρούνται ως πολιτικές κοινωνίες.

Τον πέμπτο αιώνα π.Χ., όπως απέδειξε ο ιστορικός Christian Meier, είχε ήδη πραγματοποιηθεί στην Ελλάδα μια αλλαγή στον τρόπο αντίληψης-σύλληψης της πολιτικής μέσω της πολιτικοποίησης (Politisierung) της ιδιότητας του πολίτη. Ενώ η συμμετοχή στην πόλη είχε μέχρι τότε καθοριστεί από το κοινωνικό επίπεδο (status) και την συνθήκη – ευγενείς και μέλη λατρευτικών κοινοτήτων, χωρικοί και έμποροι, άρχοντες και πελάτες, πατέρες και συγγενείς κλπ. -, η ιδιότητα του πολίτη γίνεται το κριτήριο της κοινωνικής ταυτότητας. “Κατ’ αυτόν τον τρόπο δημιουργήθηκε μια συγκεκριμένη ελληνική πολιτική ταυτότητα, σύμφωνα με την οποία η ιδέα ότι τα άτομα πρέπει να συμπεριφέρονται ως πολίτες βρήκε μια θεσμική μορφή”, γράφει ο Μεγιερ. Η συμμετοχή σε ομάδες που σχηματίστηκαν από οικονομικές ή λατρευτικές κοινότητες υποβιβάστηκε σε δεύτερο επίπεδο. Στο βαθμό που οι πολίτες μιας δημοκρατίας ήταν αφοσιωμένοι στην πολιτική ζωή, αντιλαμβάνονταν τους εαυτούς τους ως μέλη της πόλης. Η Πόλις (Polis) και η Πολιτεία (Politeia), η πόλη και η ιδιότητα του πολίτη (cité et citoyenneté), προσδιορίστηκαν αμοιβαία. Η ιδιότητα του πολίτη έγινε έτσι μια δραστηριότητα και μια μορφή ζωής μέσω της οποίας η πόλη, το άστυ, έγινε ένας τομέας σαφώς διακριτός από τον οίκο, το σπίτι. Η πολιτική έγινε ελεύθερος δημόσιος χώρος, σε αντίθεση με τον ιδιωτικό χώρο όπου κυριαρχούσε η αναγκαιότητα”. Σύμφωνα με τον Μεγιερ, αυτή η κατ’ εξοχήν ελληνική διαδικασία έχει κληροδοτηθεί στη δυτική πολιτική, στην οποία η ιδιότητα του πολίτη παρέμεινε – σίγουρα – με πολλές διακυμάνσεις ο αποφασιστικός παράγοντας.

Ωστόσο, ακριβώς αυτός ο παράγοντας μπαίνει σταδιακά στην

αντίθετη διαδικασία: μια διαδικασία αποπολιτικοποίησης. Ενώ ήταν το κατώφλι της ενεργού και αμετάκλητης πολιτικοποίησης, η ιδιότητα του πολίτη γίνεται πια μια ξεκάθαρα παθητική προϋπόθεση, όπου η δράση και η αδράνεια, το δημόσιο και το ιδιωτικό συγχέονται και συγχωνεύονται. Αυτό που μεταφράζεται σε καθημερινή δραστηριότητα και τρόπος ζωής περιορίζεται τώρα στο νομικό καθεστώς και στην άσκηση του δικαιώματος ψήφου που μοιάζει όλο και περισσότερο με δημοσκόπηση.

Οι μέθοδοι ασφαλείας έπαιξαν καθοριστικό ρόλο σε αυτήν τη διαδικασία. Η προοδευτική επέκταση σε όλους τους πολίτες των τεχνικών αναγνώρισης που παλαιότερα προορίζονταν για παραβατικούς, επηρεάζει αναπόφευκτα την πολιτική τους ταυτότητα. Για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας, η ταυτότητα δεν είναι πλέον συνάρτηση του κοινωνικού «ατόμου» και της αναγνώρισης του, του «ονόματος» και της «φήμης» του, αλλά των βιολογικών δεδομένων του που δεν δύνανται να φέρουν καμία σχέση με το θέμα όπως τα τρελά αραβουργήματα που αποτύπωσε ο αντίχειρας μου βουτηγμένος στο μελάνι πάνω σε ένα φύλλο χαρτιού ή όπως η διάταξη των γονιδίων μου στη διπλή έλικα του DNA. Το πιο ουδέτερο και το πιο ιδιωτικό γεγονός γίνονται έτσι το όχημα της κοινωνικής ταυτότητας, στερώντας από το “άτομο” τον δημόσιο χαρακτήρα του.

Εάν βιολογικά κριτήρια που δεν εξαρτώνται με κανέναν τρόπο από τη δική μου θέληση θα καθορίσουν την ταυτότητά μου, τότε η κατασκευή μιας πολιτικής ταυτότητας καθίσταται προβληματική. Τι είδους σχέση μπορώ να αποκτήσω με τα δακτυλικά μου αποτυπώματα ή τον γενετικό μου κώδικα; Ο χώρος ηθικής και πολιτικής που συνηθίζαμε να αντιλαμβανόμαστε χάνει το νόημά του και πρέπει να επανεξεταστεί διεξοδικά. Ενώ ο Έλληνας πολίτης καθοριζόταν από την αντίθεση μεταξύ του ιδιωτικού και του δημοσίου, το σπίτι (έδρα αναπαραγωγικής ζωής) και την πόλη (τόπος πολιτικής), ο σύγχρονος πολίτης φαίνεται μάλλον να εξελίσσεται εντός μιας ζώνης αδιαφορίας (αδιευκρίνιστης) μεταξύ του δημόσιου και του ιδιωτικού ή για να χρησιμοποιήσω τα λόγια του Τόμας Χομπς, μεταξύ του φυσικού σώματος και του πολιτικού σώματος.

Η Οπτική Επιτήρηση από τη Φυλακή στο Δρόμο.

Αυτή η έλλειψη διαφοροποίησης πραγματοποιείται με την Οπτική Επιτήρηση στους δρόμους των πόλεών μας. Αυτή η μέθοδος ακολουθεί την ίδια πορεία με τα δακτυλικά αποτυπώματα: σχεδιασμένη για φυλακές, επεκτάθηκε σταδιακά σε δημόσιους

χώρους. Ωστόσο, ένας χώρος Οπτικής Επιτήρησης δεν είναι πλέον η Αγορά, δεν έχει πλέον δημόσιο χαρακτήρα, είναι μια γκρίζα περιοχή μεταξύ του δημόσιου και του ιδιωτικού, της φυλακής και του φόρουμ. Ένας τέτοιος μετασχηματισμός πηγάζει από μια πληθώρα αιτιών, μεταξύ των οποίων η μετατόπιση της σύγχρονης Εξουσίας προς τη βιοπολιτική κατέχει μια ξεχωριστή θέση: πρόκειται για την κυβερνησιμότητα της βιολογική ζωής των ατόμων (υγεία, γονιμότητα, σεξουαλικότητα κλπ.) και όχι πλέον μόνο για την άσκηση κυριαρχίας σε μια περιοχή. Αυτή η μετατόπιση της έννοιας της βιολογικής ζωής προς το κέντρο της πολιτικής εξηγεί την υπεροχή της φυσικής ταυτότητας έναντι της πολιτικής ταυτότητας.

Αλλά δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι η ευθυγράμμιση της κοινωνικής ταυτότητας με τη σωματική ταυτότητα ξεκίνησε με την ανησυχία για τον εντοπισμό των “καθ’ έξιν και κατ’ επάγγελμα” υπότροπων παραβατικών και των επικίνδυνων ατόμων. Δεν προκαλεί έκπληξη, λοιπόν, ότι πολίτες που αντιμετωπίζονται σαν εγκληματίες, καταλήγουν να δέχονται ως δεδομένο ότι η αντιμετώπιση τους από το κράτος είναι η υποψία, το φακέλωμα και η επιτήρηση. Το βουβό αξίωμα, που πρέπει να πάρουμε, το ρίσκο να αναφωνήσουμε εδώ, είναι: “Κάθε πολίτης – στο βαθμό που είναι ζωντανό ον – είναι πιθανός τρομοκράτης”. Αλλά τι είναι ένα Κράτος, τι είναι μια κοινωνία που διέπεται από ένα τέτοιο αξίωμα ; Μπορούν ακόμη να οριστούν ως δημοκρατικά ή ακόμη και ως πολιτικά ;

Στα μαθήματά του στο Collège de France όπως στο βιβλίο “Επιτήρηση και τιμωρία” , ο Φουκώ σκιαγραφεί μια τυπολογική ταξινόμηση των σύγχρονων κρατών. Ο φιλόσοφος δείχνει πώς το κράτος του Παλαιού Καθεστώτος (Ancien Régime), που ορίζεται ως εδαφικό ή κυριαρχικό κράτος, του οποίου το σύνθημα ήταν «Σκοτώστε κι επιτρέψτε να ζήσουν», εξελίσσεται προοδευτικά προς μια κατάσταση όπου ο δημογραφικός πληθυσμός αντικαθιστά τον πολιτικό πληθυσμό και προς ένα κράτος πειθάρχησης, του οποίου το σύνθημα αντιστρέφεται στο «Ζήστε και αφήστε τους να πεθάνουν»: ένα κράτος που φροντίζει τη ζωή των υποκειμένων για να παράγει υγιή, εθελόδουλα και υποταγμένα σώματα.

Το κράτος στο οποίο ζούμε τώρα στην Ευρώπη δεν είναι ένα Κράτος πειθάρχησης, αλλά μάλλον – για να χρησιμοποιήσουμε τη φράση του Ζιλ Ντελεζ – ένα «Κράτος Επιτήρησης»: στόχος του δεν είναι η τάξη και η πειθαρχία. , αλλά η διαχείριση και ο έλεγχος. Μετά τη βίαιη καταστολή των διαδηλώσεων ενάντια στη

G8 στη Γένοβα τον Ιούλιο του 2001, ένας Ιταλός αστυνομικός δήλωσε “η κυβέρνηση δεν ήθελε να διατηρήσει την τάξη η αστυνομία αλλά να διαχειριστεί την αναταραχή” : δεν θα μπορούσε να το διατυπώσει καλύτερα. Από την πλευρά τους, Αμερικανοί διανοούμενοι που προσπάθησαν να προβληματιστούν σχετικά με τις συνταγματικές αλλαγές που επέφερε ο Patriot Act και η μετά-9/11 νομοθεσία προτιμούν να μιλούν για ένα «κράτος ασφαλείας» (security state). Αλλά τι σημαίνει «ασφάλεια» εδώ; Κατά τη διάρκεια της Γαλλικής Επανάστασης, αυτή η έννοια – ή εκείνη της “αστυνόμησης”, όπως λέγαμε τότε – ήταν συνυφασμένη με αυτήν της αστυνομίας. Ο νόμος της 16ης Μαρτίου 1791 κι έπειτα εκείνος της 11ης Αυγούστου 1792, εισήγαγαν στη γαλλική νομοθεσία την ιδέα, που διέγραψε μια μακρά ιστορία στη νεωτερικότητα, της «αστυνομίας ασφαλείας». Στις συζητήσεις που προηγούνται της υιοθέτησης αυτών των νόμων, είναι σαφές ότι η αστυνομία και η ασφάλεια ορίζονται αμοιβαία. αλλά οι ομιλητές – συμπεριλαμβανομένων των Armand Gensonné, Marie-Jean Héroult de Séchelles, Jacques Pierre Brissot – δεν είναι ικανοί να ορίσουν ούτε τη μία ούτε την άλλη. Οι συζητήσεις εστιάζονται στις σχέσεις μεταξύ της αστυνομίας και του δικαστικού σώματος. Σύμφωνα με τον Ζενσονέ, αυτές είναι «δύο απόλυτα ξεχωριστές εξουσίες». και όμως, ενώ ο ρόλος του δικαστικού σώματος είναι σαφής, ο ρόλος της αστυνομίας φαίνεται αδύνατον να οριστεί. Η ανάλυση των παρεμβάσεων των βουλευτών δείχνει ότι η θέση της αστυνομικής εξουσίας είναι πραγματικά απροσδιόριστη και ότι πρέπει να παραμείνει έτσι, γιατί εάν απορροφηθεί εξ ολοκλήρου από τη δικαιοσύνη, η αστυνομική εξουσία δεν θα μπορούσε πλέον να υπάρχει. Είναι το περίφημο «περιθώριο εκτίμησης» που εξακολουθεί να χαρακτηρίζει τη δραστηριότητα του αστυνομικού: σε σχέση με τη συγκεκριμένη κατάσταση που απειλεί τη δημόσια ασφάλεια, ο αστυνομικός ενεργεί ως κυρίαρχος. Με αυτόν τον τρόπο, δεν προσδιορίζει ούτε προετοιμάζει – όπως επαναλαμβάνεται λανθασμένα – την απόφαση του δικαστή: κάθε απόφαση λαμβάνει υπ’ όψιν τις αιτίες και η αστυνομία παρεμβαίνει στα αποτελέσματα, δηλαδή σε μια αδιευκρίνιστη κατάσταση. Μία αδιευκρίνιστη κατάσταση που δεν ονομάζεται πλέον, όπως τον 17ο αιώνα, «λόγος Κρατικής ανάγκης», αλλά «λόγος ασφαλείας».

Μια πολιτική ζωή που έχει γίνει αδύνατη

Έτσι, το κράτος ασφαλείας (security state) είναι το αστυνομικό κράτος, ακόμα κι αν ο ορισμός της αστυνομίας αποτελεί μία

μαύρη τρύπα στο δόγμα του δημοσίου δικαίου: όταν τον 18ο αιώνα εμφανίστηκε στη Γαλλία και στη Γερμανία η αστυνομική συνθήκη του Νικολά ντε Λα Μάρε και του Johann Heinrich Gottlob von Justi “Grundsätze der Policey-Wissenschaft” (ΣτΜ. Αρχές της Αστυνομικής Επιστήμης), η αστυνομία περιορίζεται στην ετυμολογία της πολιτείας και τείνει να ορίζει την πραγματική πολιτική, τον όρο «πολιτική» που ορίζεται μόνο στην εξωτερική πολιτική. Ο Φον Ζούστι αποκαλεί έτσι ως την Πολιτική (Politik) τη σχέση ενός κράτους με τους άλλους και την Αστυνομία (Polizei) τη σχέση ενός κράτους με τον εαυτό του: «Η αστυνομία είναι η ισχύουσα σχέση ενός κράτους με τον ίδιο το θεσμό”.

Βάζοντας τον εαυτό του κάτω από το σύμβολο της ασφάλειας, το σύγχρονο κράτος αφήνει το βασίλειο της πολιτικής για να εισέλθει στην περιοχή ενός no man’s land (ΣτΜ. ουδέτερη ή/και νεκρή ζώνη), της οποίας η γεωγραφία και τα σύνορα δεν είναι κατανοητά και για τα οποία λείπει η εννοιολογία. Αυτό το κράτος, του οποίου το πλαίσιο είναι αδιευκρίνιστο. Εκείνο το Κράτος του οποίου το όνομα ετυμολογικά αναφέρεται στην απουσία ανησυχίας (securus: sine cura), μπορεί αντίθετα να μας κάνει να ανησυχούμε περισσότερο για τους κινδύνους στους οποίους εκθέτει τη δημοκρατία, καθώς εκεί η πολιτική ζωή έχει καταστεί αδύνατη. Ωστόσο, η δημοκρατία και η πολιτική ζωή είναι – τουλάχιστον στην δική μας παράδοσή – συνώνυμες.

Αντιμέτωποι με ένα τέτοιο κράτος, πρέπει να επανεξετάσουμε τις παραδοσιακές στρατηγικές πολιτικής σύγκρουσης. Στο αστυνομικό μοντέλο, οποιαδήποτε σύγκρουση και οποιαδήποτε περισσότερο ή λιγότερο βίαιη απόπειρα ανατροπής της εξουσίας, παρέχει στο κράτος την ευκαιρία να διαχειριστεί τα αποτελέσματά της σύγκρουσης προς όφελος των δικών του συμφερόντων. Αυτό φαίνεται από τη διαλεκτική που συνδέει στενά την ένοπλη πάλη και την κρατική απάντηση σε μια φαύλη σπείρα. Η πολιτική παράδοση της νεωτερικότητας έχει σκεφτεί τις ριζοσπαστικές πολιτικές αλλαγές με τη μορφή μιας επανάστασης που ενεργεί ως η θεσμική εξουσία μιας νέας θεσμισμένης τάξης. Πρέπει να εγκαταλείψουμε αυτό το μοντέλο για να στοχαστούμε πάνω σε μία δυναμική αποδόμησης που δεν θα πέσει στην παγίδα του αστυνομικού μηχανισμού για να γκρεμοτσακιστεί στη φαύλη σπείρα της βίας. Εάν θέλουμε να σταματήσουμε την αντιδημοκρατική παρεκτροπή του αστυνομικού κράτους, το πρόβλημα των μορφών και των μέσων μιας τέτοιας

αποδομητικής δυναμικής αποτελεί το ουσιαστικό πολιτικό ζήτημα πάνω στο οποίο θα πρέπει να προβληματιστούμε τα επόμενα χρόνια.

Giorgio Agamben

Philosophe, auteur entre autres de L'Homme sans contenu, Circé, Belval (Vosges), 2013

Φιλόσοφος, Συγγραφέας ανάμεσα σε άλλα του :

“Ο Άνθρωπος χωρίς περιεχόμενο” 2013.

Αναδημοσίευση :

<https://www.monde-diplomatique.fr/2014/01/AGAMBEN/49997>

Μετάφραση Θεόφιλος Βανδώρος.

Μία καταγγελία για τη λογοκρισία στο Facebook

Καταγγελία για τη λογοκρισία στο Facebook

Μετάφραση ΕΓΧΡΩΜΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

Υπογράψτε την ανοιχτή επιστολή μας για να αντιταχθείτε στο αφήγημα του Facebook για τα “δύο άκρα” που ευθυγραμμίζεται με την κυβέρνηση Τραμπ για να καταστείλουν τις φωνές των ακτιβιστών και των παραγωγών μέσων που σχετίζονται με τα αριστερά και αντιεξουσιαστικά κινήματα διαμαρτυρίας.

Ως εκδότες, συγγραφείς, εκπαιδευτικοί, ακτιβιστές και παραγωγοί μέσων, ανησυχούμε βαθιά από την απόφαση του Facebook να απαγορεύσει το itsgoingdown.org, crimethinc.com και πολλούς άλλους εκδότες, συγγραφείς και ακτιβιστές λόγω της σχέσης τους με τον αναρχισμό. Αυτή η απόφαση έχει ρητώς πολιτικά κίνητρα. Το Facebook καταστέλλει τις φωνές τους λόγω των πεποιθήσεών

τους και επειδή παρέχουν χώρο για τις προοπτικές των συμμετεχόντων στα αριστερά κοινωνικά κινήματα.

Σε μια δήλωση που αιτιολογεί τις απαγορεύσεις, το Facebook αναγνώρισε ότι αυτές οι ομάδες δεν έχουν κανένα ρόλο στην οργάνωση της βίας, αλλά ισχυρίζεται αφηρημένα ότι “συνδέονται με τη βία” ή “έχουν μεμονωμένους οπαδούς με μοτίβα βίαιης συμπεριφοράς” – μια περιγραφή τόσο ευρεία που θα μπορούσε να συμπεριλάβει αμέτρητες σελίδες που παραμένουν ενεργές στο Facebook. Οι αναρχικοί εκδότες και οι εν λόγω συγγραφείς στοχοποιούνται για λόγους που τελικά αφορούν πολιτικές πεποιθήσεις και όχι «βία». Εάν αυτή η απόφαση δεν αμφισβητηθεί, θα δημιουργήσει ένα προηγούμενο που θα χρησιμοποιηθεί ξανά και ξανά για να στοχοποιήσει την ίδια τη διαφωνία.

Στη δήλωσή του, το Facebook κατηγοριοποιεί τους αναρχικούς μαζί με τις ακροδεξιές πολιτοφυλακές που υποστηρίζουν την κυβέρνηση Τραμπ, συνδέοντας δύο ομάδες που είναι θεμελιακά ανόμοιες και αντιτιθέμενες. Αυτό αντανακλά την απόφαση του Γενικού Εισαγγελέα William Barr για τη δημιουργία μιας ειδικής ομάδας του Υπουργείου Δικαιοσύνης που στοχεύει σε «αντικυβερνητικούς εξτρεμιστές» δηλαδή στοχοποιεί τόσο τους αυτοανακηρυγμένους φασίστες όσο και τους αντιφασίστες, σχηματίζοντας μια ψευδή ισοδυναμία μεταξύ των λευκών ρατσιστών που ενορχηστρώνουν επιθέσεις και εκείνων που οργανώνονται για να προστατεύσουν τις κοινότητές τους.

Σε μια εποχή που οι διαδηλώσεις έπαιξαν ουσιαστικό ρόλο στη δημιουργία ενός εθνικού διαλόγου σχετικά με τον ρατσισμό, τη βία και την καταπίεση, βλέπουμε την απαγόρευση του Facebook ενάντια στους αναρχικούς εκδότες στο πλαίσιο των συνεχιζόμενων προσπάθειών της κυβέρνησης Τραμπ για καταστολή της διαμαρτυρίας. Για μήνες, ο Ντόναλντ Τραμπ κατηγορήσε ξεκάθαρα τους αναρχικούς για το κύμα διαμαρτυρίας σε όλη τη χώρα που προκλήθηκε από την επίμονη αστυνομική βία στις Ηνωμένες Πολιτείες. Πριν από μια δεκαετία, εκπρόσωποι του Facebook επιδείκνυαν με υπερηφάνεια τον ρόλο τους στα οριζόντια

κοινωνικά κινήματα που ανέτρεψαν τους τυράννους στην Αίγυπτο και αλλού. Σήμερα, η απόφασή τους να απαγορεύσουν εκδότες που παρέχουν χώρο για τους συμμετέχοντες σε διαμαρτυρίες δείχνει ότι παίρνουν τις εντολές τους σχετικά με το τι πρέπει να αποτελεί αποδεκτή ομιλία από εκείνους που βρίσκονται στην κορυφή της δομής εξουσίας.

Η απόφαση του Facebook είναι μέρος μίας πρακτικής που θα προχωρήσει πολύ αν δεν αντιδράσουμε. Οι αναγνώστες αξίζουν να μπορούν να ακούνε απόψεις από κινήματα διαμαρτυρίας ενάντια στην αστυνομική βαρβαρότητα και το ρατσισμό, ακόμη και αμφιλεγόμενα. Οι συγγραφείς και οι εκδότες δεν πρέπει να καταστέλλονται επειδή προωθούν την αλληλεγγύη και την αυτοδιάθεση.

Ελάτε μαζί μας να καταδικάσουμε αυτήν την απαγόρευση και να υπερασπιστούμε τη νομιμότητα της έκφρασης των απόψεων των αναρχικών ειδικά και των διαδηλωτών γενικά. Για να προσθέσετε το όνομά σας σε αυτήν τη λίστα, υπογράψτε την έκκληση του Change.org και βάλτε τον τίτλο σας και μια δήλωση υποστήριξης στο πλαίσιο σχολίων και θα προστεθεί στην λίστα.

Συνυπογράφουν :

Πολιτικό Περιοδικό BABYLONIA <https://www.babylonia.gr/>

Editorial Collective, Agency

Evan Henshaw-Plath (@rabble), Twitter founding team member and first employee

Noam Chomsky, linguist, philosopher, and political activist

Bhaskar Sunkara, editor of Jacobin

Dr. Cory Doctorow (h.c.), Visiting Professor of Practice UNC School of Library Science, author of Little Brother and Walkaway

Hedi El Kholti, Managing Editor, Semiotext(e) Press

Christopher Mathias, senior reporter at HuffPost

Abby Martin (@abbymartin), founder of The Empire Files

Jason Wilson, journalist (@mrjasonowilson)

Natasha Lennard, journalist at The Intercept (@natashalennard)
Molly Crabapple, journalist (@mollycrabapple)
Robert Evans (@IwriteOK), investigative journalist with Bellingcat
Kim Kelly, journalist at Teen Vogue (@GrimKim)
Vicky Osterweil, author
Moxie Marlinspike (@moxie)
Shane Bauer, journalist
Mark Bray, Rutgers University
David Graeber, author of Debt: The First 5000 Years
Nathan Jun, Professor of Philosophy, Midwestern State University
George Ciccariello-Maher, author and Visiting Associate Professor of Global Political Theory at Vassar College
Cindy Milstein, author of Rebellious Mourning
Alexander Reid Ross, Doctoral Fellow, Centre for the Analysis of the Radical Right
Marina Sitrin, Associate Professor at Binghamton University and author of Everyday Revolutions: Horizontalism and Autonomy in Argentina
Brendan McQuade, Assistant Professor at the University of Southern Maine and author of Pacifying the Homeland: Intelligence Fusion and Mass Supervision
Alex Vitale, professor of sociology at Brooklyn College and author of End of Policing
Andrew Cornell, author of Unruly Equality: U.S. Anarchism in the 20th Century
Aaron Benanav, researcher at Humboldt University of Berlin
Cory Elia, Managing Editor for Village Portland
John Knefel, journalist (@johnknefel)
Jake Hanrahan, founder of Popular Front
John Duda, Executive Director, The Real News Network
Yael Grauer, journalist (@yaelwrites)
Donna Minkowitz, journalist
Kelly Weill, journalist (@KELLYWEILL)
Andrew Hurley, musician
Chelsea Manning

AK Press, publisher

Janus Rose, journalist at Vice Magazine

Rachel Kushner, novelist

Madeline ffitch, novelist (madelineffitch.com)

Rachel E. Pollock, author and educator

Hàng-An Trương, artist and educator

Shane Burley, journalist and author of "Fascism Today: What It Is and How to End It"

Spencer Sunshine, researcher and writer

Megan Squire, Professor of Computer Science at Elon University, Sr. Fellow at Center for Analysis of the Radical Right

scott crow, author of Black Flags and Windmills

Emily Gorcenski, researcher

carla bergman, co-author of Joyful Militancy

Matthew N. Lyons, blogger at ThreeWayFight.blogspot.com and author of Insurgent Supremacists: The U.S. Far Right's Challenge to State and Empire

Hannah Shaw, author of Tiny But Mighty

Cindy Crabb, author, editor of Learning Good Consent

William Budington, Electronic Frontier Foundation, NAASN

Michael Edison Hayden, investigative reporter

Hannah Gais, journalist and researcher

Ross E. Lockhart, publisher, Word Horde

Sam Richard, author and owner of Weirdpunk Books

Laurie Raye, Editor of Gwyllion Magazine

Madeline Lane-McKinley, author and co-editor of Blind Field: A Journal of Cultural Inquiry

Eva Schörkhuber, Schrifstellerin und Kulturwissenschaftlerin (Author and cultural scientist)

Uri Gordon, author and educator

Olivia Katbi Smith, co-chair of Portland Democratic Socialists of America

David Forbes, writer and journalist

Laurie Penny, author and screenwriter

Kitty Stryker, journalist

Margaret Killjoy, author of *The Lamb Will Slaughter the Lion*
Daryle Lamont Jenkins, founder of One People's Project
Eleanor Goldfield, artist, organizer, journalist, filmmaker
Andreas Pavlic and Peter Haumer, Autoren, Anarchismusforscher
Wien

Jaym Gates, Editorial Director, Nisaba Press

Black Powder Press

Combustion Books, publisher

Earth First Journal! Media from the Frontlines of Ecological
Resistance

Andrew Zonneveld, managing editor, *On Our Own Authority!*
Publishing

Jonathan Penton of Unlikely Books

Nick Walker, Managing Editor, Autonomous Press

Firestorm Books & Coffee

Asheville Blade

Z. Zane McNeill, activist, scholar, and author

Scott Parkin, writer, producer, co-host, *Green and Red*
Podcast; organizer,

Rising Tide North America

Kenyon Zimmer, historian and author

MC Sole, the Solecast

Evan Greer

Channel Zero podcast network

Rebel Steps podcast (@RebelSteps)

The Is It Transphobic Podcast

Simon Berman, publisher, Strix Publishing

Fabio Fernandes, writer, editor, translator, and journalist

Rosemeire Gonçalves Garcia, Brazil

James Lindenschmidt, writer/producer

Diego Flores Magón, Casa del Hijo del Ahuizote
(@casadelahuizote)

subMedia

Portland Anarchist Road Care

Franklin Lopez, anarchist filmmaker

Elle McKenna, anarchist, activist, researcher, author, and
CrimethInc. collaborator

The Final Straw Radio

Zosia Brom, Freedom News editor

Stephanie Wilkinson, Senior Director of Engineering,
anarchist, mom

Lindsey Bieda, Lead Software Engineer and Activist

B. Lana Guggenheim, journalist

Colorado Springs Anti-Fascists

Rachel Anne Jolie, writer and educator

Siskiyou Rising Tide

Agência de Notícias Anarquistas-ana, Brazil

Audrey Eschright, publisher of The Recompiler

Luis Othoniel Rosa, novelist and professor, author of Down
with Gargamel!

Nancy Piñeiro, activist, translator, researcher from Argentina

Julianna Stone Neuhouser, literary translator

Julie Pagano, principal software engineer

Nick Mamatas, author of Move Under Ground

Struggalo Circus (@StruggaloCircus)

Siskiyou Abolition Project

Sydney Anarcho-Communists

Denver Communists

Antimídia

Facção Fictícia

Anarchist Radio Berlin

Coffee with Comrades

Fire and Flames Music and Clothing

Silver Threads Podcast

Black Mosquito

Kurtis Rainbolt-Greene, Difference Engineers

Alley Valkyrie, writer and podcaster, co-founder of Gods &
Radicals

David McDonald, software engineer

S. Brackett Robertson, writer

Posthuman Studios

Patrick Farnsworth, host of Last Born In The Wilderness

Justin Bendell, writer and co-host of Point Blank Hardboiled,
Noir, and Detective Fiction Podcast

Kurt Ellison, co-host of Point Blank: Hardboiled, Noir, and Detective Fiction Podcast

Ariel Howland: LGBT community activist and contributor to “Resilience: Surviving in the Face of Everything” anthology

Kat Maddox, tech writer and organizer

N.O. Bonzo, artist- B. Remy Cross, researcher and author

Multiversidad Libertaria, educational anarchist platform, Nicaragua

Taller Nепantla, anarchist art collective

Jake Johnson, Writer, Reporter, Artist

DiDi Delgado, Activist and Author of “Mark Zuckerberg Hates Black People” □□ Marin Youth Liberation Front

Inhabit the Chaos Southern Oregon Rural Anarchists

Steven R. Stewart, author of Generation One: Children of Mars

Hester L. Furey, writer and editor

AntiFash Gordon, far-right researcher

Jesse Bullington/Alex Marshall, author and editor

Carlo Romani, Professor of Contemporary History at the Federal □ University of the State of Rio de Janeiro

Αλληλεγγύη στους φυλακισμένους Λευκορώσους αναρχικούς

Από τους αναρχικούς παγκοσμίως

Καταστολή ενάντια στους αναρχικούς στη Λευκορωσία

– Έκκληση για διεθνή αλληλεγγύη

Διώξεις εναντίον αναρχικών στη Λευκορωσία!

Χρειαζόμαστε Αλληλεγγύη!

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΔΙΑΔΩΣΤΕ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ.

Στις 12 Αυγούστου, οι αναρχικοί Alexander Frantskevich και Akihiro Khanada συνελήφθησαν στη Λευκορωσία. Ο Frantskevich είναι πρώην πολιτικός κρατούμενος, το 2010-2013 φυλακίστηκε με την κατηγορία των επιθέσεων σε κυβερνητικές εγκαταστάσεις. Η αστυνομία τον αποκαλεί «ηγέτη της πιο ριζοσπαστικής ομάδας αναρχικών της συλλογικότητας « Επαναστατική Δράση.»

του παρόντος ο Αλεξαντρ κατηγορείται για την οργάνωση μαζικών ταραχών (με ποινή από 5 έως 15 χρόνια φυλακή). Είναι άγνωστος ο λόγος για τον οποίο κατηγορείται ο δεύτερος κρατούμενος, ο Akihiro Hanada.

αναρχικοί ήδη εδώ και πολύ καιρό είναι η πιο ριζοσπαστική και μια από τις πιο οργανωμένες δυνάμεις που αντιτίθενται στο καθεστώς του Αλεξάντερ Λουκασένκο. Συμμετέχουν ενεργά σε όλες τις μαζικές διαμαρτυρίες Λευκορώσων ενάντια στη δικτατορία και πάντα υπήρξαν αντικείμενο δίωξης από τις αρχές.

Τώρα, με την έναρξη πρωτοφανών διαμαρτυριών στη Λευκορωσία, οι αρχές ανησυχούν για τη δημοτικότητα των αναρχικών και αρχίζουν έναν νέο γύρο καταστολής. Τα κρατικά τηλεοπτικά κανάλια κατηγορούν άμεσα τους Ρώσους και τους Λευκορώσους αναρχικούς για «συντονισμό των ταραχών» και ο Φράντσκιβιτς και το Ακιχίρο, προφανώς είναι κατάλληλοι υποψήφιοι για το ρόλο των «διοργανωτών διαδηλώσεων». Τώρα οι σύντροφοί μας αντιμετωπίζουν μακρά φυλάκιση για την καταπολέμηση της δικτατορίας και σας καλούμε όλους να μην μείνετε αδιάφοροι. Διοργανώστε δράσεις αλληλεγγύης, ζητήστε την απελευθέρωση του Frantskevich, του Akihiro και όλων των κρατουμένων, μεταφράστε και διαδώστε αυτήν την έκκληση σε όλες τις γλώσσες του κόσμου. Η Λευκορωσία είναι μια χώρα πολύ ευαίσθητη στην παγκόσμια πίεση. **>Προκαλώντας όσο το δυνατόν περισσότερη προσοχή στην υπόθεση εναντίον των αναρχικών, μπορούμε να συμβάλουμε στη θετική της έκβαση.**

Σας υπενθυμίζουμε επίσης ότι ο αναρχικός Nikita Yemelyanov εξακολουθεί να κρατείται στη Λευκορωσία, καταδικάστηκε σε τέσσερα χρόνια φυλάκισης για συμβολικές επιθέσεις σε κτίρια δικαστηρίων και μία πτέρυγα απομόνωσης στο Μινσκ.

Μπορείτε να στείλετε αναφορές σχετικά με τις ενέργειες που πραγματοποιήθηκαν στους συντρόφους στη Λευκορωσία του “Revolutionary Action” έως το Revolutionaruaction@netup.net

>Ή μπορείτε να μας στείλετε νέα για τις ενέργειες που πραγματοποιήθηκαν

Mail media_ns @riseup.net

Telegram bot: @Anarchotheory_bot

Αναδημοσίευση

<https://anarchistnews.org/content/repression-against-anarchists-belarus?fbclid=IwAR2d9cQXtuVB6nPg0ddNiFSxgUBYmUWSYtlyrz7-T0FbuxJd1-k0q2DSKiA>

Μετάφραση

ΕΓΧΡΩΜΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

Οι Αναρχικοί στην πρωτοπορία των κοινωνικών διαδηλώσεων στη Λευκορωσία

Αυτο το άρθρο που δημοσιεύτηκε στο Belarus Digest, μια συστημική mainstream ιστοσελίδα, περιγράφει με αρκετά στοιχεία την πρόσφατη ιστορία του αναρχικού κινήματος και το ρόλο του

στις ταραχές που πλέον έχουν πάρει τη μορφή εξέγερσης, στη Λευκορωσία. Το καθεστώς του Αλεξαντρ Λουκασένκο με ρίζες στο σοβιετικό κρατικό μηχανισμό αντιμετωπίζει όχι μόνο τη διεθνή πίεση αλλά κυρίως ένα γνήσιο κίνημα “από τα κάτω”, ιδιαίτερα μαχητικό. Αφορμή για τη γενίκευση των συγκρούσεων και τη ριζοσπαστικοποίηση των Λευκορώσων με το κίνημα των “κοινωνικών παρασίτων” ήταν ένα σοβιετικής έμπνευσης μέτρο που αποπειράθηκε να εφαρμόσει. Στη Σοβιετική Ένωση ήταν γνωστός ο νόμος περί κοινωνικού παρασιτισμού και αφορούσε καθένα που δεν μπορούσε να παρουσιάσει αποδείξεις πως εργαζόταν σε κάποια θέση της παραγωγής, των υπηρεσιών κλπ. Με αυτό το μέτρο όσοι-ες επιχειρούσαν να ζήσουν στο περιθώριο κινδύνευαν το λιγότερο με εξορία στη Σιβηρία. Ο Λουκασένκο και οι αρχές ασφαλείας σε μία προσπάθεια που τους γύρισε μούμερανγκ, προσπάθησαν να επιβάλουν ένα αντίστοιχο διάταγμα “περί κοινωνικού παρασιτισμού” με ποινή ένα εξοντωτικό χρηματικό πρόστιμο για τα δεδομένα της χώρας. Φυσικά ο λόγος ήταν για να καταστείλουν τις διαμαρτυρίες, τις διαδηλώσεις και κάθε μορφή κοινωνικής αντίδρασης. Το αποτέλεσμα ,όμως, ήταν να οδηγήσει σε όξυνση της κρίσης και σε μία καθαρά συγκρουσιακή αντιπαράθεση της κρατικής μηχανής με την κοινωνία. Στο κείμενο που ακολουθεί παρουσιάζεται ένα σύντομο ιστορικό τόσο της πρόσφατης δραστηριότητας των αναρχικών στη Λευκορωσία όσο και των γεγονότων που οδήγησαν στη γενίκευση της εξέγερσης. (ΣτΜ)

Οι Αναρχικοί στην πρωτοπορία των κοινωνικών διαδηλώσεων στη Λευκορωσία

Στις 15 Μαρτίου, οι αρχές της Λευκορωσίας συνέλαβαν δεκάδες πολίτες που διαμαρτύρονταν για το διάταγμα κοινωνικού παρασιτισμού. Οι αναρχικοί ήταν ένα από τα πιο αξιοσημείωτα κινήματα στις διαδηλώσεις στο Μπρεστ και στο Μινσκ, προκαλώντας άμεση αντίδραση από την αστυνομία.

Οι αναρχικοί στη Λευκορωσία, οι οποίοι έχουν μακρά ιστορία, τείνουν να συμμετέχουν μόνο σε συγκεκριμένες πολιτικές εκδηλώσεις. Η δημιουργικότητά και το βαθμός ενσωμάτωσης στο σύνολο των διαδηλωτών κατά τις τελευταίες δύο εβδομάδες τους διέκριναν από άλλες ομάδες.

Το καθεστώς έχει καταβάλει σημαντικές προσπάθειες για να

μειώσει την επιρροή οποιασδήποτε ανεξέλεγκτης ομάδας αντιφρονούντων, συμπεριλαμβανομένων των αναρχικών. Η Ημέρα της Ανεξαρτησίας στις 25 Μαρτίου θα δείξει εάν το αναρχικό κίνημα στη Λευκορωσία είναι έτοιμο για κοινωνική και πολιτική διαμαρτυρία ή εάν θα συνεχίσει να λειτουργεί κυρίως υπόγεια.

Το αναρχικό κίνημα στη Λευκορωσία

Ο Λευκορωσικός αναρχισμός έχει μακρά ιστορία, που χρονολογείται από το 1905-1907 όταν εμφανίστηκαν αναρχικά κινήματα στο Σμάρχον, στην Κούνα, στη Χρόντνα και στο Μινσκ. Στη σοβιετική περίοδο, οι αναρχικοί επικέντρωσαν τις προσπάθειές τους στην αντίσταση ενάντια στην ανώτερη τάξη. Το 1992, οι Λευκορωσικοί αναρχικοί δημιούργησαν την «Ομοσπονδία Αναρχικών Λευκορωσίας». Ωστόσο, σύντομα εξαφανίστηκε λόγω προβλημάτων συντονισμού. Το 1999 οι αναρχικοί δημοσίευσαν την πρώτη τους εφημερίδα, το Navinki (ΣτΜ. Νεωτερισμοί), αλλά την έκλεισε η κυβέρνηση τέσσερα χρόνια αργότερα.

Στη δεκαετία του 2000 ο αναρχικός ακτιβισμός περιορίστηκε λόγω της συνεχιζόμενης αντιπαράθεσης με την κυβέρνηση. Το 2003, οι αναρχικοί δημιούργησαν μια ομάδα που ονομάζεται «Επαναστατικό Κίνημα», η οποία, ωστόσο, απέτυχε να ενώσει τους Λευκορώσους αναρχικούς κάτω από την ίδια ομπρέλα. Η καταστολή εναντίον των αναρχικών δημιούργησε επιπλέον εμπόδια στη δραστηριότητά τους. Πολιτικοί κρατούμενοι όπως οι αναρχικοί Ihar Alinevich, Mikalai Dziadok και Aliaksandr Franskevich πέρασαν πέντε χρόνια στη φυλακή επειδή πυρπόλησαν ένα όχημα στην αυλή της Ρωσικής Πρεσβείας και έριξαν καπνογόνα στο κτίριο του Υπουργείου Άμυνας.

Υπάρχουν πολλές σημαντικές ομάδες αναρχικών, όπως η Πράμιεν (Δεσμός) και η Επαναστατική Δράση, αλλά οι περισσότερες από αυτές είναι τοπικές και κάπως κακόφημες. Οι δραστηριότητές τους παραμένουν κρυφές και εξαιρετικά συνωμοτικές και η συμμετοχή τους είναι αρκετά περιθωριακή. Το αναρχικό κίνημα τα τελευταία χρόνια έγινε πιο ορατό λόγω της συμμετοχής του σε συγκεκριμένες εκδηλώσεις, όπως το Charnobylski Shliah (κίνημα

για το Τσέρνομπιλ) ή σε διαδηλώσεις μικρής κλίμακας. Το 2015, οι αναρχικοί στο Μινσκ διαδήλωσαν εναντίον στην αστυνομική και Καγκεμπίτικη (KGB) βαρβαρότητα μετά από μια συναυλία ροκ στο κλαμπ «Πειρατές».

Οι Λευκορώσοι αναρχικοί κατακρίνουν όχι μόνο την κυβέρνηση αλλά και την αντιπολίτευση για την επιθυμία τους για εξουσία και χρήμα. Ταυτόχρονα, μερικές φορές τείνουν να υποστηρίζουν δημοκρατικές ιδέες της αντιπολίτευσης συμμετέχοντας σε κοινωνικές διαμαρτυρίες. Κατά τη διάρκεια των διαμαρτυριών για το «αντιπαρασιτικό διάταγμα», οι αναρχικοί διακρίθηκαν για την κοινωνική ενσωμάτωση τους και τα μηνύματα κοινωνικού προσανατολισμού, όπως «Η κυβέρνηση ληστεύει τους ανθρώπους ή «Οι αξιωματούχοι είναι το κύριο κοινωνικό παράσιτο ».

Σε συνέντευξή του στο Kyky.org, ο αναρχικός Ντζμίτρι Παλίνκα δήλωσε: «Οι άνθρωποι υποστηρίζουν ενεργά τα συνθήματά μας επειδή ήταν κοινωνικά και θεματικά. Οι άνθρωποι έχουν όλο και λιγότερη εμπιστοσύνη, τόσο στις αρχές όσο και στους ηγέτες της αντιπολίτευσης. Αυτό, προφανώς, μας κάνει ευτυχισμένους ».

Ενοποιώντας τις διαμαρτυρίες

Οι αναρχικοί έγιναν μια από τις πιο ενεργές ομάδες που στον αγώνα ενάντια στο διάταγμα περί «κοινωνικών παράσιτων» στην πορεία των θυμωμένων Λευκορώσων (<http://belarusdigest.com/story/can-anger-sustain-belarusian-protests-29156>) που απαιτούσε την κατάργηση του διατάγματος, το οποίο υποχρεώνει τους άνεργους πολίτες να καταβάλλουν ετήσιο φόρο 220 ευρώ. Κατά τη διάρκεια πρόσφατων διαμαρτυριών, οι αναρχικοί εμφανίστηκαν ακριβώς μπροστά στο πλήθος και ενθάρρυναν τους διαδηλωτές να διατηρήσουν το πνεύμα διαμαρτυρίας.

Το Μπρεστ έχει γίνει ένα καυτό σημείο για διαμαρτυρίες «κατά του διατάγματος». Η διαδήλωση στις 5 Μαρτίου συγκέντρωσε 1.000 έως 2.000 άτομα. Οι αναρχικοί κατέλαβαν ηγετικές θέσεις στα μπλοκ των διαδηλώσεων. Αν και κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων

οι αρχές δεν χρησιμοποίησαν βία, στη συνέχεια οι διαδηλωτές ξέσπασαν σε βίαιες ενέργειες.

Οι αρχές κατέβασαν ιστοσελίδες, όπως η revbel.org ή ομαδικές στο VK.com, μια δημοφιλή πλατφόρμα των κοινωνικών δικτύων. Δεκάδες αναρχικοί ανέφεραν ότι ξυλοκοπήθηκαν, κρατήθηκαν ή καταδικάστηκαν σε βραχυπρόθεσμη κράτηση μετά τις διαδηλώσεις στις 15 Μαρτίου.

Αυτή ήταν η πρώτη φορά μετά μια μακρά περίοδο που τόσοι πολλοί Λευκορώσοι αναρχικοί συμμετείχαν σε κοινωνικές διαμαρτυρίες. Οι αρχές στοχεύουν στη μείωση της δημόσιας διαμαρτυρίας, σταματώντας μια κύρια πηγή μηνυμάτων διαμαρτυρίας – τους αναρχικούς. Ταυτόχρονα, οι αντιπολιτευτικές δυνάμεις ενδέχεται να χρησιμοποιούν αναρχικούς για να αυξήσουν την υποστήριξή τους καθώς και τις πιθανότητες αλλαγής του καθεστώτος.

Οι αναρχικοί οι αποδιοπομπαίοι τράγοι του κράτους;

Οι Λευκορωσοί αναρχικοί έχουν τραβήξει την προσοχή του κοινού μόνο σε ειδικές περιπτώσεις που σχετίζονται με αντικυβερνητικές διαδηλώσεις ή λόγω συγκεκριμένων δράσεων μικρής κλίμακας, όπως τα γκράφιτι κριτικής στο καθεστώς. Ωστόσο, τον Φεβρουάριο και τον Μάρτιο κατά τη διάρκεια των διαμαρτυριών των «κοινωνικών παρασίτων» φάνηκαν να είναι οργανωμένοι και προσέλκυαν την προσοχή τόσο των πολιτών όσο και της αστυνομίας.

Το καθεστώς προσπαθεί να δυσφημίσει τους αναρχικούς και τους βλέπει ως απειλή. Στις 6 Μαρτίου, η εθνική τηλεόραση της Λευκορωσίας έβγαλε στον αέρα ένα πρόγραμμα που συνέκρινε τα σύμβολα και τις ιδέες του αναρχισμού με εκείνα που συνέβησαν κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων στην πρώην Γιουγκοσλαβία και το Ουκρανικό Μαϊντάν, το οποίο «οδήγησε στον πόλεμο». Σήμερα, για να διατηρήσουν μια ατμόσφαιρα φόβου, οι αρχές καταστέλλουν με σκληρότερα σε σχέση με την αντιπολίτευση, σε αντίθεση με

προηγούμενες διαμαρτυρίες. Το κράτος κρατά στη φυλακή τους αναρχικούς που φαίνονται ισχυροί, ενωμένοι και ηγετικοί.

Σύμφωνα με τον αναρχικό Stas Pachobut σε συνέντευξη του ραδιοφώνου Radyjo Svaboda, οι μυστικές υπηρεσίες έχουν αναπτύξει ένα σύστημα ικανό να περιορίσει τα πολιτικά κινήματα. Και όμως δεν λειτουργεί με το αναρχικό κίνημα. Επομένως, ήταν αδύνατο να σταματήσουν τους αναρχικούς κατά τη διάρκεια των κοινωνικών διαδηλώσεων ενάντια στο «διάταγμα περί κοινωνικού παρασιτισμού».

Παρόλο που ο φόρος κοινωνικών παρασίτων αναβλήθηκε, οι αρχές ενδέχεται να προετοιμάζουν την πολιτική αρένα πριν από την Ημέρα της Ανεξαρτησίας και τις μεγάλες διαμαρτυρίες κατά του διατάγματος, οι οποίες θα πραγματοποιηθούν στις 25 Μαρτίου. Στις 11 Μαρτίου, οι αρχές καταδίκασαν τους αντιπολιτευόμενους ηγέτες Anatól Liabiedzka, Juryj Hubarevič, Vital Rymašeŭski και Volha Kaval'kova σε 15 ημέρες κράτηση. Την επόμενη μέρα, η αστυνομία συνέλαβε τον πολιτικό Paviel Seviaryniec και πέντε ανεξάρτητους δημοσιογράφους.

Οι αναρχικοί έχουν αποδείξει ότι είναι καλά οργανωμένοι και, ταυτόχρονα, δεν ελέγχονται από κυβερνητικές δομές, δεδομένου ότι δεν έχουν νομικό καθεστώς και σπάνια ενεργούν δημόσια. Το καθεστώς αντλεί μια αναλογία μεταξύ των αναρχικών και των οπαδών ποδοσφαίρου στην Ουκρανία που αντιστάθηκαν έντονα στην κυβέρνηση κατά τη διάρκεια του Μαΐντάν. Οι πρόσφατες αυστηρές τιμωρίες έξι οπαδών ποδοσφαίρου, οι οποίοι καταδικάστηκαν σε 4-12 χρόνια στις 10 Μαρτίου, είναι απόδειξη αυτής της στάσης.

Οι διαδηλώσεις στις 25 Μαρτίου θα αποτελέσουν μια δοκιμασία για το αναρχικό κίνημα και θα φανεί εάν είναι σε θέση να γίνουν ένας ισχυρός πόλος κοινωνικής διαμαρτυρίας. Διαφορετικά, η αναρχική δραστηριότητα θα μπορούσε να ξαναπεράσει στην παρανομία μέχρι την επόμενη ευκαιρία που θα τους ωθήσει να εμφανιστούν στην πολιτική αρένα.

Alesia Rudnik

Η Alesia Rudnik είναι αναλυτής στο Ostrogorski Center και φοιτητής MA (μεταπτυχιακό) στο Πανεπιστήμιο της Στοκχόλμης.

Εισαγωγή-Μετάφραση : Θεόφιλος Βανδώρος.

Σύνδεσμος : από το BelarusDigest

https://belarusdigest.com/story/anarchists-the-avangarde-of-social-protests-in-belarus/?fbclid=IwAR0Ck5zhuKpLhlnsEx1dmQ6cKfMJ5701vZJQgFum07Mdgeiyg0gwyh_FX2Y&_utl_t=fb

Το Λυκόφως του Κοινωνικού

Γράφει ο Παναγιώτης Μαυρέλης

Η Κατάσταση Πολιορκίας και τα διατάγματα του εγκλεισμού είναι η ουρανομήκης ιαχή του παγκοσμιοποιημένου Κεφαλαίου. Η κοσμογονία του 21ου αιώνα. Το τέλος της κοινωνίας του ανθρώπου. Η «κοινωνική αποστασιοποίηση» δεν είναι τίποτα άλλο παρά ευφημισμός. Το απέραντο πλανητικό lockdown είναι ο επιταχυντής του μεγάλου μετασχηματισμού. Η κοινωνική ζωή απαγορεύτηκε, αλλά το τεράστιο κοινωνικό εργοστάσιο στέκει στο βάθος του. Πάνω στην έρημο του Κεφαλαίου. Τη κοινωνική έρημος που έσπειρε.

Δεν ξέρουμε αν κάθε φορά, η Ιστορία επαναλαμβάνεται σαν φάρσα ή σαν τραγωδία. Τα πράγματα όμως σήμερα είναι τραγικά, όπως ήταν και παλιότερα. Η λεγόμενη «πρωταρχική συσσώρευση», οι «περιφράξεις», ο χωρισμός των παραγωγών από τα μέσα παραγωγής, ο διωγμός των αγροτικών πληθυσμών από την γη τους ίσως δεν είναι το «προπατορικό αμάρτημα», αλλά ο μόνος τρόπος που το Κεφάλαιο κινεί την Ιστορία. Η βία, ο εξαναγκασμός, η αποστέρηση.

Με την εισβολή του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής στις ζωές των ανθρώπων και τις περιφράξεις των κοινών γαιών (common land), οι άνθρωποι της υπαίθρου αποστερήθηκαν τα μέσα για την επιβίωσή τους, εγκατέλειψαν την γη τους και συγκεντρώθηκαν στα αναδυόμενα αστικά κέντρα για να δουλέψουν σαν μισθωτοί εργάτες στη βιομηχανία. Πολλοί δεν αφομοιώθηκαν στον νέο βιομηχανικό κόσμο. Στη μακρά διαδικασία «πρωταρχικής συσσώρευσης», το «προγραμμαμένο αυτό προλεταριάτο» αντιμετώπισε τη φυλακή, τα βασανιστήρια, το θάνατο. Με βία και τον εξαναγκασμό γεννήθηκε η κοινωνία του Κεφαλαίου.

Στις αρχές του 19ου αιώνα άνθισε η αγριότερη εξέγερση ενάντια στις μηχανές του Κεφαλαίου. Ένα κίνημα βραχύβιο που συντάραξε με την έντασή του τη βιομηχανική Αγγλία. Η πρώτη Βιομηχανική Επανάσταση, η εισαγωγή νέων τεχνολογιών στη παραγωγή έστρεψε τους τεχνίτες που έχαναν τη δουλεία τους, ενάντια στις μηχανές που τους αντικαθιστούσαν. Ο εξέγερσή και η σφαγή των Λουδιτών, παρά την εχθρότητα των συγκαιρινών τους και τη χλεύη των κατοπινών, στέκουν για να θυμίζουν πως η κραυγή τους είχε έρθει από το μέλλον.

Περιφράξεις και θυσίες

Θα ήταν ανακουφιστικό να υποθέσουμε ότι στην αυγή της 4ης Βιομηχανικής Επανάστασης δεν έχουν απομείνει κοινά για να περιφραχθούν και απόκληροι για να θυσιαστούν. Όμως, ας μην τρέφουμε αυταπάτες, αυτό ακριβώς συμβαίνει σήμερα. Περίφραξη του τελευταίου κοινού που απέμεινε στον άνθρωπο. Του Κοινού των Κοινών. Της Κοινότητας των ανθρώπων. Σε κάθε γωνιά του πλανήτη αυτό που συντελείται είναι η «περίφραξη της κοινωνίας». Ο αποχωρισμός του ανθρώπου από τις μορφές του κοινωνικού. Η αποστέρηση των τόπων του συλλογικού. Ένας τόπος μόνο για χωροφύλακες και υγειονομικά αποσπάσματα. Ένας μη τόπος. Μια δυσ – τοπία

Η ιστορία του ανθρώπου είναι η ιστορία των κοινωνικών μετασχηματισμών. Σήμερα όμως, το Κεφάλαιο δεν αναδιαρθρώνει απλά τη κοινωνική δομή, την εξαϋλώνει. Αυτό που διαπιστώνει

κάποιος περπατώντας στους άδειους δρόμους των πόλεων δεν είναι παρά μια έρημος. Μια κοινωνική έρημος. Η έρημος του πραγματικού.

Η Σιδηρά Κυρία το είχε διακηρύξει από την δεκαετία του '80: «δεν υπάρχει κοινωνία, μόνο άτομα». Τώρα αρκεί κάποιος να βγει στο μπαλκόνι του για να το διαπιστώσει. Έξω από τους χώρους της απομόνωσης δεν είναι η πόλη. Πέρα από το κατώφλι των σπιτιών δεν είναι η γειτονιά. Είναι μια «περίφραχτη κοινωνία», ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Η 4η Βιομηχανική Επανάσταση συνίσταται σε αυτό ακριβώς. Την απαλλοτρίωση της κοινωνίας και την από-ανθρωποποίηση του ανθρώπου. Τα Big Data και η Τεχνητή Νοημοσύνη μας εισάγουν στον 21ο αιώνα, το Νέο Μεσαίωνα. Προαναγγέλλουν τον ενταφιασμό του ανθρώπου. Τον θρίαμβο της μηχανής, της νεκρής εργασίας. Στο εξής, ψηφιακός κόσμος θα είναι ο πραγματικός κόσμος. Ο ψηφιακός άνθρωπος θα είναι ο πραγματικός άνθρωπος. Εργασία από το σπίτι, κοινωνικές σχέσεις με τηλεδιάσκεψη και σεξ με live-streaming. Ένας τεχνολογικός ζουρλομανδύας. Ένας κόσμος απόκοσμος, υπό το άγρυπνο βλέμμα του Μεγάλου Αδελφού. Αυτό είναι το μέλλον που κηρύσσουν οι αρχιερείς της τεχνολογικής εσχατολογίας. Μια δυστοπία, όπου δεν υπάρχει τόπος για τον άνθρωπο, παρά μόνο για ψηφιακούς υπηκόους. Αυτός είναι ο νέος κόσμος που αναδύεται από την κοινωνική έρημο.

Η τεχνολογία δεν απελευθερώνει. Είναι ένα παιχνίδι με σημαδεμένη τράπουλα. Μια θανάσιμη παγίδα για την ελευθερία του ανθρώπου. Μια πλάνη που μας έριξαν οι νεωτερικές ιδεολογίες. Η παραγωγική χίμαιρα δεν οδηγεί στο «βασίλειο της ελευθερίας» αλλά στα βάραθρα της υποδούλωσης.

Ζούμε το τέλος του ιστορικού κύκλου. Τα πράγματα εξωθούνται στις έσχατες συνέπειές τους. Η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων έφτασε στο απόγειό της. Η νεκρή εργασία κατασπάραξε τη ζωντανή, η μηχανή καταβρόχθισε τον άνθρωπο. Η εικονική πραγματικότητα απέκρυψε τη πραγματική ζωή. Το Κεφάλαιο δεν γεννά πια τους νεκροθάφτες του. Ο επιστημονικός σοσιαλισμός τα

έκανε μαντάρα. Η πρωταρχική συσσώρευση τώρα ολοκληρώνεται.

Δεν μπορούμε να κατηγορήσουμε τον Μαρξ ότι δεν είδε την εξέλιξη αυτή. Ούτε όμως μπορούμε να του συγχωρήσουμε την αθεράπευτη λατρεία του για την «επανάσταση» της μηχανής, για την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων. Για τον εγκλωβισμό των απελευθερωτικών εγχειρημάτων στη φενάκη της τεχνικής και της προόδου. Τελικά, το ανώτερο στάδιο ανάπτυξης του καπιταλισμού είναι ο «σοσιαλισμός με κινέζικα χαρακτηριστικά». Ο Μαρξ τυφλώθηκε από την λάμψη της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Οι Λουδίτες δικαιώνονται. Τώρα πια, η προοπτική έχει αντιστραφεί. Για την ελευθερία του ανθρώπου πρέπει να βαδίσουμε ενάντια στην Ιστορία.

*** Ο Παναγιώτης Μαυρέλης είναι Κοινωνιολόγος**

πηγή: in.gr